

Міністерство освіти і науки України
Київський національний університет імені Тараса Шевченка
Навчально-науковий інститут філології
кафедра мов і літератур Далекого Сходу та Південно-Східної Азії

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ ОНОМАТОПІВ У КОРЕЙСЬКИХ ВЕБТУНАХ

Кваліфікаційна робота
освітнього ступеня «бакалавр»
студентки 4 курсу бакалаврату
освітньої програми
*«Корейська мова і література
та переклад, англійська мова»*,
спеціальність – 035 «Філологія»/ 035.066
*«східні мови та літератури (переклад
включно), перша-корейська»*
Діана Дмитрівна РИБАК
Науковий керівник:
асист. Тетяна ВАСЮХНО

«Допущено до захисту»
Протокол засідання
кафедри мов і літератур Далекого Сходу та Південно-Східної Азії
протокол № 14 від «05 » червня 2024 року
завідувач кафедри _____ (підпис)
д.філол.н., доц. Наталя ІСАЄВА

КИЇВ
2024

АНОТАЦІЯ

Тема: Особливості перекладу онома топів у корейських вебтунах.

Актуальність. Мовні одиниці онома топеї у корейських вебтунах. Сучасна лінгвістика приділяє значну увагу використанню слів, які мають яскраво виражену здатність до імітації, тому для перекладача важливо насамперед для себе приділити увагу до вивчення конкретних онома топоетичних слів для різних жанрів в корейських вебтунів.

Мета. Аналіз звуконаслідувальних слів в корейських вебтунах різних жанрових аспектах.

Об'єкт. Манхви «Легенда про північний клин» та «Єдиний кінець лиходіїв - смерть».

Предмет. Звуконаслідувальні та образонаслідувальні слова в манхві

Завдання. 1. Дослідити поняття «онома топея». 2. Розібрати різновиди звуконаслідувальних слів. 3. Визначити особливості 의성어 та 의태어. 4. Визначити звуконаслідувальну лексику в манхві. 5. Порівняти лексику обох робіт та визначити основні особливості звуконаслідувальних та образонаслідувальних слів.

Методи. Аналіз літератури з теорії та практики онома топоетичних слів; аналіз тексту манхви різних жанрів.

Наукова новизна. Поглиблення варіантів вивчення звуконаслідувальних одиниць з корейської на українську мови спираючись на жанрові аспекти вебтунах.

Практична значимість: Система може бути використана перекладачами, видавцями та іншими фахівцям.

Висновки. Сучасна лінгвістика приділяє значну увагу використанню слів, які мають яскраво виражену здатність до імітації. Ономатопея, або звуконаслідування, - це процес імітації природних звуків, речей, людей або істот за допомогою суміші мовних звуків. З іншого боку, образонаслідувальні - це слова, які зображують картину, звук або дію, але мають значення, не пов'язане зі звучанням і постає проблема перекладу даного типу звуків. Ці два типи звуків часто використовується в коміксах різних жанрів. Це дає зрозуміти, що реципієнт також при читанні коміксів приділяє багато уваги до звуків, які оточують роботу, тому перекладачам також треба зазначувати важливість перекладу звуконаслідувальних слів в корейських коміксах.

Ключові слова: ономатопеїчна лексика, ономатопея, звуконаслідувальні слова, звукосимволічні слова, вебтун.

ABSTRACT

Subject: Features of translations of onomatops in Korean webtunes.

Relevance. The linguistic units of onomatopoeia in Korean webtoons. Modern linguistics pays considerable attention to the use of words that have a pronounced ability to imitate, so it is important for a translator to pay attention to the study of specific onomatopoeic words for different genres in Korean webtoons.

Target. Analysis of sound follow-up words in Korean webtunes in different genre aspects.

Object. "Legend of the Northern Blade" and "Villains Are Destined to Die".

Subject. Sound and inheritance words in manhwa

Task. 1. Explore the concept of "onomatopoeia". 2. Identify varieties of sound follow-up words. 3. Define the properties 의성어 and 의태어. 4. Define sound follow-up vocabulary in manhwa. 5. Compare the vocabulary of both works and determine the main features of sound followers and inheritance words.

Methods. Analysis of literature on the theory and practice of onomatopoeic

words; analysis of the text of a manhwa of different genres.

Scientific novelty. Deepening the options of studying sound tracking units from Korean to Ukrainian based on the genre aspects of webtunes.

Practical relevance. The system can be used by translators, publishers and other specialists.

Conclusions. Modern linguistics pays considerable attention to the use of words that have a clearly expressed ability to imitate. Onomatopoeia, or sound tracking, is the process of imitating natural sounds, things, people or beings by means of a mixture of speech sounds. On the other hand, hereditary - are words that represent a picture, sound or action, but have a meaning not related to sounding and there is a problem of translating this type of sounds. These two types of sounds are often used in comics of different genres. This makes it clear that the recipient also when reading comics pays much attention to the sounds that surround the work, so translators also need to note

the importance of translation of sound follow-up words in Korean comics.

Key words: onomatopoeic vocabulary, onomatopeia, sound-following words, sound symbolic words, webtune.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	7
РОЗДІЛ 1. ОСНОВА ОНОМАТОПЕЇ.....	10
1.1. Визначення та характеристика ономатопеї.....	10
1.2. Функції ономатопеї в мові.....	12
1.3. Класифікація ономатопеї.....	19
1.4. Мовні знаки в сучасному мовознавстві.....	25
1.5. Проблема перекладу ономотопейних слів.....	30
1.6. Застосування ономатопеї у корейських вебтунах термінів 의성어 та 의태어.....	35
Висновки до першого розділу.....	40
РОЗДІЛ 2. ЛІНГВІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ КОРЕЙСЬКОЇ ОНОМАТОПЕЇ НА ПРИКЛАДІ	
МАНХВИ.....	44
2.1. Манхва «Легенда про північний клин» як об'єкт дослідження.....	44
2.2. Манхва «Єдиний фінал лиходіїв – смерть» як об'єкт дослідження.....	52
Висновки до другого розділу.....	58
ВИСНОВКИ.....	59
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	62

ВСТУП

Корея відома своїми коміксами манхва, які вирізняються інноваційним стилем, глибокими темами, виразною мовою та захоплюючими візуальними ефектами. Манхва, унікальне поєднання слова та зображення, вирізняється з-поміж інших літературних жанрів завдяки своєму тісному зв'язку з розмовною мовою корінних корейців. Основною цільовою аудиторією манхва є молодь, і зараз цей жанр переживає значне зростання популярності. Тому дослідження корейських ономастичних термінів у кількох жанрах коміксів манхва, а також їх переклад українською мовою є актуальним напрямком сходознавства та перекладознавства.

Автори часто використовують оноματοпею, щоб зобразити когнітивний стан персонажів, викликати емоції та посилити психоакустичну атмосферу зображуваної ситуації. Сучасна лінгвістика приділяє значну увагу використанню слів, які мають яскраво виражену здатність до імітації. Термінологія, пов'язана зі звуком, часто використовується в художній літературі.

Актуальність теми дослідження зосереджена на вивченні реалізації мовних одиниць загалом, з особливим акцентом на оноματοпоетичній лексиці. У фокусі уваги цієї проблематики - комунікативна важливість та частотність вживання різних форм оноματοпеїчної лексики в сучасній мові, а саме в корейських вебтунах.

Метою дослідження є визначення особливостей звуконаслідувальних слів в корейських вебтунах різних жанрових аспектах.

Для вирішення поставленої мети сформульовані наступні **завдання**:

- Дослідити поняття «оноματοпея»;
- Розібрати різновиди звуконаслідувальних слів;
- Визначити особливості 의성어 та 의태어;
- Визначити звуконаслідувальну лексику в манхві;

- Визначити звуконаслідувальну лексику в манхві;
- Порівняти лексику обох робіт та визначити основні особливості звуконаслідувальних та образонаслідувальних слів.

Об'єктом дослідження постає ономатопоетична лексика в корейських вебтунах.

Предметом – звуконаслідувальна та образонаслідувальна лексика корейської мови, та її категорії.

Методологія дослідження ґрунтується на широкому спектрі наукових та історичних підходів, а також взаємопов'язаних способів наукового пізнання. Практика об'єктивності є нагальною потребою для досліджуваної теми. На вибір проблематики та тематичного підходу до дослідження обраної теми вплинули предмет і мета кваліфікаційної роботи.

Для аналізу та дослідження ономатопоетичних одиниць корейської мови використано описовий метод. Метод ономатопоетичної ідентифікації оцінює ступінь ономатопоетичної якості у певному словосполученні. Етимологічний аналіз використовується для визначення значення досліджуваних мовних компонентів, а бібліографічний метод - для вивчення історичного контексту питання та створення вичерпного переліку джерел. Поєднуючи різні підходи та використовуючи наукові принципи, ми можемо провести всебічний аналіз відповідної літератури та ефективно організувати та інтегрувати отримані результати. Ми можемо надати неупереджений погляд на класифікацію різних корейських звуконаслідувань у вебтунах, практикуючи неупередженість та нейтралітет.

Наукова новизна дослідження полягає в тому, що автор більш поглиблено приділив перекладу та адаптації звуконаслідувальних одиниць з корейської на українську мови спираючись на жанрові аспекти вебтунах.

Історіографічна база дослідження представлена працями як українських, так і зарубіжних дослідників, які досліджували особливості ономатопеїчних одиниць в корейській мові.

Практичне значення: отримані результати дослідження можна використовувати при написанні методичних рекомендацій для студентів, при викладанні курсів за вибором, корейської мови, лексикології.

Структура роботи відповідає поставленій меті та завданням дослідження. Робота складається зі вступу, двох розділів, що діляться на підрозділи, висновків до розділів, загальних висновків, анотації, списку та використаних джерел.

Ключові слова: ономатопеїчна лексика, ономатопея, звуконаслідувальні слова, звукосимволічні слова, вебтун.

РОЗДІЛ 1. ОСНОВА ОНОМАТОПЕЇ

1.1. Визначення та характеристика ономатопеї

Грецьке слово *onomatopoiā*, що означає словотворення або творення назв, походить від *onomā*, родового відмінка *onomatos*, що означає ім'я, і *poieō*, що означає робити, творити. Ономатопея - це термін, який використовується для опису звуків зовнішнього світу за допомогою мови, таких як крики тварин і птахів, рефлексивні вигуки людей тощо. Тваринні терміни, такі як англ. *cock-a-doodle-doo*, англ. *cock-roo-roo*, англ. *meow*, англ. *bow-wow* та англ. *quack-quack*, складають значну частину лексики мови. Інші фрази стосуються невербальних звуків, які видає людина, наприклад, англійське *ha-ha-ha* та інші звуки навколишнього середовища, такі як бум, англійське *ding-dong*, англійське *кап-кап*, англійське *tick-tock*, англійське *buh*.

Усне чи письмове відтворення природних звуків у мові за допомогою ономастики відображає фонетичну структуру, фонологічні правила та соціокультурні норми цієї мовної системи. Бредін [2, с. 555-569] стверджує, що оволодіння мовою вимагає знання основ, які лежать в основі творення і застосування ономастики. Відповідно до методології Пірса, загальноновизнано [3, с. 105], що ономатопеї функціонують як іконічні знаки завдяки їхній слуховій схожості з об'єктом позначення. Наприклад, звук, коли хтось вимовляє «дзень-дзень», можна впізнати як звук телефонного дзвінка. Ономатопеї, однак, набувають знаковості в усному мовленні [3 с. 105]. На письмі ж вони функціонують як символи, що відтворюють фонетичну форму, яка згодом повідомляє про джерело звуку. Ономатопеї, таким чином, беруть участь у подвійному комунікативному процесі творення значення в письмовій мові.

Ономатопея, крім того, що використовується як класичний аргумент для прихильників теорії, що дійшла до нас ще з античних часів, про виразний дизайн мовного символу, зумовлений сутністю позначуваного предмета чи

явища, має значний пояснювальний потенціал при дослідженні генезису мови в цілому та слухових характеристик основних елементів, таких як корінь, склад та просодичні характеристики в тому, що гіпотетично називають первісною лінгвістичною системою. Кожне нове дослідження, що охоплює слова, які імітують звуки, сприяє подальшому з'ясуванню концепції універсальності та унікальності людської мови. Основна увага приділяється звуконаслідувальним термінам як яскравій демонстрації мотивації лінгвістичного символу: "Глибше вивчення показує, що майже кожен термін, який позначає звук або резонуючу сутність, так чи інакше пов'язаний з цим звуком через свою фонетичну структуру. [4, с. 174]

Соссюр, швейцарський лінгвіст, засновник структуралізму, також брав до уваги ідею ономаіопеї. Соссюр був змушений переоцінити свою концепцію довільності через існування ономаіопеї в природних людських мовах. «Деякі знаки абсолютно довільні; в інших ми спостерігаємо не відсутність, а наявність певних ступенів довільності: знак може бути відносно вмотивованим», - говорив він, визнаючи, що в той час як деякі знаки є повністю довільними, інші можуть мати різний ступінь вмотивованості [5, р.131]. Соссюр підтримував твердження про відносну довільність ономаіопеї та її неорганічну природу в мовній системі. Він стверджував, що після інтеграції в мовну систему ономаіопеіі слова зазнають тих самих фонетичних і морфологічних змін, що й інші слова [6, р.565]. Занепокоєння Соссюра щодо ономаіопеї дещо пом'якшувала її обмежена сфера застосування, особливо в мовах, з якими він був знайомий.

1.2. Функції ономаіопеї в мові

В античні часи, зокрема у V-IV століттях до н.е, питання про походження мови постало в рамках філософських дебатів про сутність мови. Послідовники Платона стверджували, що назви об'єктам не присвоюються довільно, а відповідають їхньому природньому походженню, що свідчить про натуралістичне походження мови та її біологічні детермінанти. І навпаки, прихильники школи Демокріта стверджували, що назви не мають внутрішнього зв'язку з сутністю предметів, а є виключно необхідними для людського спілкування та передачі ідей, тобто встановлюються за конвенційною домовленістю.

Дослідники часто розглядали всю систему звуконаслідувальної лексики недиференційовано, але розглянемо ще основні гіпотези, на які звертали більше всього уваги, а саме:

- звуконаслідувальної (з акустичним денотатом);
- звукосимволічної (з неакустичним денотатом);
- вигукової (емоційна, довільних вигуків);
- соціальної;
- трудової.

Спершу розглянемо звуконаслідувану гіпотезу, що виникла на основі твердження про наслідування людиною звуків природи.

Відтворення звуків, таких як рев звірів, крик птахів, шум води та вітру, спричинило появу перших словесних виражень, таких як "му", "гав-гав", "дзінь-дзінь", "бац", "крап", і т. д., з яких згодом виникають похідні форми, такі як "гавкати", "гавкання", "крапати", "крапання", "крапля" "краплить", "накрапає" тощо. Іноді схожі звуконаслідувальні слова можуть бути спільними для декількох мов, наприклад, звук зозулі «куку» дав назву цій пташині в інших мовах, зокрема, у чеській (кукачка), французькій (куку), іспанській (куко), румунській (кук), болгарській (кукавіца), словацькій (кукавіца),

польській (кукулка) корейській"구구" (gugu). Проте, в більшості випадків звуконаслідувальні слова відрізняються в різних мовах.

Крім того, ці слова демонструють варіації у звучанні в різних мовах, як уже згадувалося раніше. Упродовж усієї історії розвитку людства, починаючи з V-IV століть до н.е., глибокі філософські дискусії точилися навколо фундаментальної природи мови, її генезису та принципів, що лежать в її основі. Як правило, звуконаслідувальні слова в різних мовах відрізняються. Зокрема, питання про походження мови завжди викликало жваві обговорення.

Ця теорія походить від ідей Демокріта (460 до н. е. - ?) і Платона (427-347 до н. е.) і знайшла підтримку в XIX столітті у Вільяма Вітні (1827-1894). Однак ця гіпотеза не є здійсненою, оскільки припускає, що мова виникла випадково, без будь-якої внутрішньої необхідності, а це означає, що існування суспільства не є передумовою для її розвитку. До того ж, як уже згадувалося, ці звуконаслідувальні слова варіюються в різних мовах. Наприклад, качиний крик українці сприймають як "кря-кря", англійці - як "quack", французи - як "can-can", а данці - як "gar-gar", корейці 꺾꺾 (kkwaek-kkwaek). Однак найуживаніші слова (такі як вода, земля, небо, голова, рука, нога, очі, жити, їсти, пити, ходити тощо) не пов'язані зі звуконаслідуванням. Крім того, відтворення природних звуків потребує дуже гнучкого мовлення, що вимагає тривалих етапів розвитку. Отже, ця гіпотеза не викликає довіри, що змусило М. Мюллера жартівливо назвати її "теорією гав-гав".

Теорія звуконаслідування, яку часто називають оноματοпоетичною теорією, постулює, що наслідування людиною звукових (а іноді й незвукових) властивостей об'єктів, які вона називає, пов'язане зі створенням мови. Прихильники цієї теорії трактують звуконаслідування широко, охоплюючи як імітацію неслухових характеристик за допомогою звуку, відому як звукосимволізм (приклади: «бублик» і «губа»), коли звуки слів відображають конкретні неслухові характеристики об'єкта, що представляється, такі як округлість або м'якість, так і пряме відтворення звуку за допомогою мови,

коли слово відображає слухові якості об'єкта, який воно представляє («бах», «кряхтіння», «нявкання»). Розробку принципу звуконаслідування завдячують стоїкам, послідовникам філософської школи елліністичного періоду. Ключовими фігурами, пов'язаними з цією теорією, є Діоген Лаертський, Варрон і богослов Блаженний Августин, особливо в його трактаті "Про діалектику". Праці Секста Емпірика, Аммонія та інших також сприяли розвитку цієї теорії. В античності було поширеним явищем колективне приписування ідей стоїків, що відображало близькість поглядів всередині школи.

Звуконаслідувальні слова дуже часто вживаються в мовленні. При цьому мова стає емоційнішою, яскравішою, правдоподібнішою і, як зазначає Р.С.Гінзбург, вони надають особливе стилістичне забарвлення контексту [8, с. 104].

Звуконаслідувальні вирази — один із перших елементів мовлення у маленьких дітей. Наприклад, вони називають собаку "ав", а машину — "трр-трр". Це пояснюється тим, що в таких словах існує відтворення звуку, який вони описують, що робить їх легкими для запам'ятовування дітьми. Для малюків часто складають вірші, де використовуються звуки, що наслідують звуки тварин [8, с. 58].

У літературній стилістиці поняття звуконаслідування розширюється, що означає використання слів, які за своїм звучанням нагадують слухові враження від певного зображуваного явища. Часто для збагачення художньої виразності використовується метод звуконаслідування. У морфології звуконаслідування зазвичай стосується незмінних слів, які імітують звуки, що їх видають живі істоти, машини або шуми навколишнього середовища.

Термін «звукнаслідування» має ширше визначення в контексті художньої виразності, що включає використання слів, які передають відчуття зображуваного явища. Існує три основні категорії, на які можна розділити звуконаслідувальну лексику:

1. Ономато́пєя: слова на кшталт «ай», «гекнути», «гавкнути», які імітують звуки.
2. Звуконаслідувальні слова - це фонології, які імітують звуки речей, осіб, явищ або дій (наприклад, нявкати, дзвеніти, капати, плескання).
3. Терміни, які допомагають метафорично виражати дії, почуття, психічні та фізичні явища, класифікуються як звукосимволічні терміни (звукосимволізм) (напр., вигукнути кашель).

Звуконаслідування слугує низці стилістичних цілей, однією з яких є створення гри слів.

- Для вигаданих персонажів вони можуть слугувати відмінними мовленнєвими моделями.
- Вони надають більше способів покращити пояснення інших природних явищ, таких як сезонні коливання.
- Від них утворено кілька власних назв, як-от Хрюша та Каркуша.
- Крім того, вони можуть слугувати контекстуальними еквівалентами, замінюючи іменники чи дієслова у реченнях на кшталт «Хрюша побіг геть».

Звуконаслідування - це навмисний, організований зв'язок, який утворюється між звуками слова та звуковими характеристиками предмета або дії, які воно символізує.

Слова, що належать до категорії звуконаслідувальних, імітують звуки, пов'язані з предметами, які вони символізують. При вивченні цих слів не обов'язково наголошувати на умовному аспекті процесу імітації. Це пов'язано з тим, що кожна мова видозмінює певні звуки відповідно до своєї фонетичної структури. В результаті, навіть якщо вони мають спільне походження, звуконаслідування можуть мати різну фонетичну форму в різних мовах. Слова цієї категорії є майже в усіх мовах, і часто вони складають крихітну лексичну підгрупу.

Звукосимволічна гіпотеза - це альтернативна теорія, яку іноді плутають з теорією звуконаслідування через її тісний зв'язок з останньою. Однак її слід

відрізняти, оскільки вона ґрунтується на слуховому символізмі, а це, безумовно, різні явища.

Згідно зі звукосимволічною концепцією, звуки та людські емоції безпосередньо пов'язані. Люди використовують відтворення звуків, щоб передати те, як вони сприймають навколишнє середовище.

На думку античних філософів, таких як Аврелій Августин, певні слова, наприклад, «мед», приємні для слуху, тоді як інші, наприклад, «гострий», вважаються неприємними. Ця теорія знайшла підтримку у таких вчених, як Чарльз Баллі, В. Гумбольдт, Якоб Грім, Гейман Штейнталь, Олександр Потебня та Готфрід Вільгельм Лейбніц.

Лейбніц використовував німецькі слова «leben» (жити), «lieben» (любити), «lauf» (бігти), «lowe» (лев) і «luchs» (рись), щоб продемонструвати, як звук може передавати певні якості, такі як швидкість або ніжність. Крім того, звуки, які передають образ течії або руху, використовуються у таких словах, як «wehen» (дмухати), «wind» (вітер), «wolke» (хмара) і «wunsch» (бажання). Щодо міри вияву звукосимволізму в мові, Лейбніц зауважував, що його вплив з часом стає обмеженішим з розвитком мови.

Наступна гіпотеза вигукова. Основна ідея полягає в тому, що навколишнє середовище викликало в людини певні емоції, які спонукали її вимовляти звуки, що згодом перетворилися на перші слова. Таким чином, слова відображають душевний стан людини.

Наприклад, уявити первісну людину, яка зустріла струмок у спекотний день і радісно вигукнула "ах!". Від цього вигуку утворилися такі похідні, як "ахати", "ахнути", "ахало", "ахнуло", що сприяли формуванню мови.

Ця гіпотеза належить епікурейцям Стародавньої Греції (4-3 століття до н.е.), які припускали, що мови виникли завдяки природній схильності людини виражати свої психічні стани за допомогою звуків. Пізніше ця ідея знайшла підтримку в твердженні Ж.-Ж. Руссо про те, що "пристрасті викликали перші звуки голосу", припускаючи, що "мова перших людей була не мовою геометрів, як прийнято вважати, а мовою поетів"[10].

Важко повністю прийняти вигуківу теорію формування мови, навіть якщо очевидно, що почуття та емоції відіграють значну роль в еволюції мови. Ця гіпотеза стверджує, що мова розвинулася випадково і має здебільшого психологічну природу. Але очевидно, що немовлята потребують взаємодії з носіями мови, щоб навчитися розмовляти. Крім того, різні мови використовують різні вигуки для передачі різних емоцій (наприклад, англійська: «Вай!»; українська: «Ну!»). Зрештою, мова виконує багато інших життєво важливих функцій, тому її слід використовувати не лише для обміну думками.

За словами Діодора Сицилійського (90-21 рр. до н.е.), який висунув ідею суспільного договору, первісні люди були кочівниками, які покладалися на добування їжі, щоб вижити у своєму природному середовищі. Зіткнувшись з труднощами, вони були змушені працювати разом і захищати один одного, що призвело до розвитку взаємного визнання. Спочатку їхнє спілкування складалося з нерозбірливих звуків, але поступово вони навчилися артикулювати слова і присвоювати об'єктам символи, створюючи таким чином зрозумілу розповідь про своє оточення.

Ця гіпотеза узгоджується з дискурсом про походження назв, зокрема, з поглядами Демокріта та Аристотеля на конвенційну та довільну природу назв, встановлених шляхом консенсусу. Однак теорія суспільного договору стикається з істотною критикою: необхідність мови для досягнення згоди.

З цього у другій половині XIX століття виникла гіпотеза трудових вигуків, яку запропонував Людвіг Нуаре (1829-1889) і підтримав Карл Бюхер (1847-1930). Згідно з цією гіпотезою, під час колективних трудових дій виникали інстинктивні вигуки, які поступово перетворювалися на символи трудових процесів. Ініційні вигуки, що супроводжували працю, відтворювалися з ритмічною регулярністю, втім, не несли в собі жодного смислового навантаження або емоційного висловлення. За думкою О.О. Реформатського, ці вигуки не виконували жодної мовної функції: комунікативної, номінативної або експресивної. Це біологічне розуміння мови, оскільки інстинктивні

вигуки, хоч і асоційовані з працею, ґрунтуються на біологічних фактах, а не на соціальних аспектах.

У ході дослідження було встановлено, що системи звуконаслідувальної лексики, включаючи звуконаслідувальну, звукосимволічну, вигукову, соціальну та трудову лексику, відіграють важливу роль у мовному спілкуванні та сприяють кращому вираженню різних аспектів людського досвіду. Кожна з цих систем має свої характеристики та функції, що доповнюють одна одну і створюють багатогранність мовного виразу.

1.3. Класифікація ономапопеї

Метою пропозиції системи класифікації звуків є оцінка того, як мови імітують різні типи звуків, таким чином оцінюючи подібності та відмінності між мовами. Категоризація повсякденних звуків привернула значну увагу в останні десятиліття як на теоретичному, так і на експериментальному рівні [10; 11; 12; 13; 14; 15, та багато інших]. Численні дослідники заглиблювалися в цю тему, вивчаючи репрезентацію типів звуків подібно до того, як мови репрезентують навколишній світ.

Наприклад, ніхто не очікує почути звук скрипучого снігу в пустелі Сахари. Очевидно, що різне оточення породжує різні звуки. Отже, щоб осягнути масштаби ономапопеї в мові, важливо дізнатися про діапазон типів звуків, присутніх у мовному середовищі. Мається на увазі, що відтворення звуків з позамовного світу через ономапопеї не може охопити весь ландшафт [11]. Те, що індивіди можуть вокалізувати в будь-який момент часу, є одиничною звуковою подією, породженою одиничним джерелом звуку, навіть якщо це джерело може бути складним за своєю природою. Створюючи таксономію звуків, ми зосереджуємося на розгляді звуків як подій, що провокують слухові відчуття.

Звуки навколишнього середовища можна охарактеризувати за допомогою різних підходів. Загалом, звук можна ідентифікувати за джерелом його виникнення (наприклад, вікно) та за дією, пов'язаною з цим джерелом, а саме звуковою подією (наприклад, скрип вікон).

Існує дві фундаментальні класифікації звуків: природні звуки і звуки-артефакти, що виникають у звуковому сигналі під час запису, обробки або відтворення. Звуки з немовного світу можна організувати у три яруси природних звуків і два яруси артефактних звуків. Природні звуки можна поділити на три звукові підкатегорії: "4 елементи", "тварини" та "людина". Кожна з цих підкатегорій поділяється на більш специфічні типи звуків. Наприклад, у категорії "тварини" є п'ять типів звуків: ссавці, птахи, рептилії

та амфібії, комахи, а також риби та морські істоти. Звуки артефактів безпосередньо поділяються на п'ять звукових типів, наприклад, шум (фоновий, статистичний шум), цифрові артефакти (затримка, блокування), ехо, поршування частот та тріски.

Один з основних принципів соссюрівської семіотики полягає в тому, що переважна частина лексики природної мови ґрунтується на довільному зв'язку між формою і значенням. Хоча де Соссюр [5] визнає існування недовільних знаків, що впливають зі звуконаслідування, лише в останні десятиліття дослідження ідеофонів, іконічності (асоціації з конкретними об'єктами, для передачі сенсу в мовленні) та звукового символізму в африканських, американських, австралійських та азійських мовах показали, що іконічність існує "на додаток до довільності як фундаментального аспекту мови" [78]. Ономатопеї займають унікальне місце серед мовних знаків, оскільки вони одночасно представляють іконічні образи об'єктів, які вони позначають, а саме звуки, що їх видають природні об'єкти та артефакти, а також індекси та довільні знаки. Крім того, особливий статус ономатопеї серед іконічних знаків підкреслюється, серед інших чинників, Ієрархією лексичної іконічності Акіти (2009): Фономіми > Феноміми > Психоміми > Неміміки.

Згідно з ієрархією лексичної іконічності, зв'язок між формою та значенням у феномімах (гітайго, "символізатори способу дії") є менш прямим і менш іконічним порівняно з фономімами (гіонго, "ономатопея"), оскільки ґрунтується на синестезійному розумінні, що поєднує слуховий та неслуховий досвід. Психоміми (gizuooogo, "символізатори психологічного стану") посідають нижчу сходинку в ієрархії через абстрактну природу їхніх референтів. Крім того, ономатопоєми демонструють більшу морфосинтаксичну гнучкість, ніж інші ідеофони [84]; звукова форма фононімів є більш послідовною в різних мовах порівняно з феномімами та психомімами; звуконаслідувальні слова зазвичай засвоюються раніше, ніж ті, що імітують інші сенсорні сцени; звуконаслідувальні слова присутні повсюдно, що свідчить про їхню більшу поширеність, ніж ідеофони, які

представляють рухові та візуальні моделі. І навпаки, психоміми, які включають більш абстрактні іконічні асоціації, часто є дефіцитними або відсутніми, в першу чергу в мовах з великим запасом ідеофонів. Це спостереження викладено в "Імплікаційній ієрархії ідеофонних систем" Дінгеманса [85]: кожна мова включає звуконаслідувальні звуки; якщо мова має ідеофони на позначення руху, вона також включає ідеофони на позначення звуку; і так далі: Звук > Рух > Візуальні образи > Інші сенсорні сприйняття > Внутрішні відчуття і відчуття.

Як згадувалося раніше, припущення про наявність ономатопеї в усіх природних мовах не було остаточно доведено. Однак безперечним є той факт, що ономатопоєми мають унікальний статус у лексиці більшості природних мов. Припускається, що цей особливий статус можна спостерігати через їхні відмінні властивості на різних рівнях опису мови, включаючи фонетичний/фонологічний, морфологічний, синтаксичний та семантичний рівні.

Як згадувалося раніше, припущення про наявність ономатопеї в усіх природних мовах не було остаточно доведено. Однак безперечним є той факт, що ономатопоєми мають унікальний статус у лексиці більшості природних мов. Припускається, що цей особливий статус можна спостерігати через їхні відмінні властивості на різних рівнях опису мови, включаючи фонетичний/фонологічний, морфологічний, синтаксичний та семантичний рівні. Це спостереження лежить на основі дослідницьких гіпотез, які були сформовані дослідниками.

Гіпотеза 1

Первинні ономатопеї зустрічаються в переважній більшості природних мов. Акіта, а також Ассанео, Ніколс, Тревізан [19, 20, 23] та інші стверджують, що ономатопеї існують у всіх природних мовах. Це узгоджується з твердженням Бредіна про те, що "сама людська мова здатна репрезентувати звуки та їхні властивості, включно з ономатопесю, що робить її потенційно універсальною особливістю мови" [21, с. 555-569].

Гіпотеза 2

Вона припускає, що відмінні семіотичні характеристики ономастиконів - образна іконічність, індексальність і довільність - відображаються в їхніх властивостях на різних рівнях лінгвістичного аналізу, включаючи фонетичний/фонологічний, морфологічний, словотвірний, синтаксичний і семантичний рівні.

Гіпотеза 2.1

На звуковому рівні ономастичні слова характеризуються екстраграматичними особливостями мови мови через

- використання звуків, які або відсутні, або рідко трапляються в прозаїчній лексиці;
- порушення фонотактичних правил мови;
- нетиповими надсегментними ознаками.

Основним аргументом на користь цієї гіпотези є те, що замість того, щоб складатися з морфем, ономастичні слова прагнуть якомога точніше імітувати неструктуровані звуки нелінгвістичних джерел, використовуючи обмежений набір сегментованих елементів з фонологічної системи певної мови. Це прагнення до точності може призвести до включення невласивих мові звуків, комбінацій звуків (наприклад, ономастичних слів, що не мають ні складового початку, ні коду, без ядра або з потенційно необмеженим розтягуванням голосних чи приголосних) або до розподілу звуків, що відхиляється від фонотактичних норм мови. Чайлдс [22, с.170] постулює таку можливість, стверджуючи, що "мови часто використовують звуки за межами регулярного фонематичного інвентарю з метою вираження". Аналогічно, Акіта та Дінгемансе зазначають, що "[о]номастичні слова давно визнані як слова, яким через їхню знаковість дозволено порушувати регулярні фонотактичні правила" [23].

Гіпотеза 2.2

На морфологічному рівні ономастичні слова характеризуються

- відсутністю відмінювання;

- формальна гнучкість;
- високою частотою редуплікованих форм з потенційно необмеженою множинністю.

Ономатопоетичні слова - це прості, базові слова, які не мають похідних елементів. Отже, вони не можуть використовувати афікси чи інші механізми словотвору для передачі таких аспектів, як повторення, тривалість чи інтенсивність імітованих звукових явищ. Окрім подовження голосних та/або приголосних, єдиним способом вираження цих нюансів є редуплікація, яка може набувати різних форм (повна, часткова, з чергуванням голосних або приголосних). Більше того, через невідповідність між безперервною, несегментованою природою звукових подій, що імітуються, та обмеженими сегментованими ресурсами (фонемною системою), доступними для імітації, можна припустити існування ономатопеїчних варіантів. Крім того, поява цих варіантів може бути зумовлена індивідуальними відмінностями між користувачами мови з точки зору їхніх перцептивних та імітаційних здібностей. Оскільки ономатопоетичні слова засновані на відтворенні звукових явищ, вони не потребують жодних граматичних змін.

Гіпотеза 2.3

На синтаксичному рівні ономатопеї характеризуються вживанням

- як самостійне неструктуроване речення, як синтаксично ізольоване словосполучення [24];
- як розповідне мовлення, де вона вводиться (або супроводжується) *verbum dicendi* у легких дієслівних конструкціях дієслівними конструкціями;
- завдяки своїй семантиці, ономатопоетичні слова не повинні заперечуватися або зустрічатися в питальних реченнях

Ономатопоетичні слова виконують насамперед емоційну роль, імітуючи події в оповіданнях, казках і передаючи слухові враження. Розважальна та привертаюча увагу природа ономатопоетичних слів проявляється у їхньому використанні в реченнях.

Гіпотеза 2.4

На семантичному рівні ономапопеї характеризуються винятковою прив'язкою до звукових подій. Припускається, що ономапопеїчні слова

- не виявляють синонімії;
- не виявляють антонімії;
- можуть виявляти полісемію.

Хоча загальноживана лексика включає слова, що описують звукові явища, відмінний аспект ономапопеї полягає в тому, що вони винятково репрезентують звук. Синонімія не може бути застосована через наслідувальну природу цих слів, що за своєю суттю суперечить існуванню таких семантичних зв'язків. Антонімія також мало ймовірна. З іншого боку, очікується, що полісемія буде переважати через схожість між різними звуковими подіями та обмеженість ресурсів, доступних для звуконаслідування в природних мовах.

Гіпотеза 3

- Первинні ономапопоеми можуть лежати в основі словотвірних процесів, як і будь-які інші слова в мові;
- Утворення вторинних ономапопів може призводити до втрати первісного імітованого звукового явища.

Ця гіпотеза випливає з дослідження дериваційних мереж, зосереджених на ономапопеї, проведеного Кертвелесі та Андреєм [25], яке виявило потенціал ономапопеїчних слів у створенні всеосяжних дериваційних мереж.

Підсумовуючи вищесказане, можна зробити висновок, що ономапопоемічні слова відіграють важливу роль у мові як засіб передачі звукових подій та створення ефектності в тексті. Дослідження показують, що ці слова не тільки здатні створювати широкі дериваційні мережі, але й мають унікальні семантичні та фонетичні властивості. Таким чином, вивчення ономапопеїчних слів робить важливий внесок у наше розуміння мовної системи та виражальних можливостей мови.

1.4. Мовні знаки в сучасному мовознавстві

Категорія звуконаслідувальних слів була предметом постійного інтересу дослідників через її безпосереднє відношення до критичної проблеми лінгвістичної науки — зв'язку між звуком і значенням. М. Рубін її підкреслив це, заявивши: «Серед найголовніших проблем мовознавства навряд чи є друга така проблема, яка так багато обговорювалася б мовознавцями та філософами, фахівцями і нефахівцями, як проблема ономаіопеї» [26, с. 497]. Незважаючи на свою уявну простоту й обмежену функціональність, звуконаслідувальні слова є одним із найбільш захоплюючих і загадкових компонентів як загальної мовної системи людини, так і окремих етнічних мов. Ономаіопея не тільки узгоджується з традиційною точкою зору, яка сягає давніх часів, згідно з якою мовні знаки мотивуються сутністю об'єктів або явищ, які вони позначають, але також має значний пояснювальний потенціал при дослідженні походження мови та звукових атрибутів її основних елементів, такі як корені, склади та просодичні характеристики, у межах гіпотетичної мови оригіналу. Кожне нове дослідження в галузі, де вивчаються звуконаслідувальні слова, є ще одним кроком у процесі розкриття загадки універсальності та ідіоетнічності в людській мові. У цьому контексті особлива увага приділяється звуконаслідувальним словам як наочному прикладу мотивації мовного знака: "При більш уважному розгляді виявляється, що майже будь-яке слово, що називає звук чи предмет, який звучить, так чи інакше з цим звуком пов'язане звуковою формою" [27, с. 174].

Праці вчених, таких як Х.Маршанд[28, с. 54-56], Дж. Р. Ферс[29], Л.Блумфілд[30], Л.Сміт[31, с. 64-66], розглядали інші різні аспекти структури ономаіопей та досліджували питання слотовірного статусу фонем у звуконаслідуваннях. Незважаючи на зусилля лінгвістів у цьому напрямку, проблема ономаіопеї залишається досить мало вивченою у сучасному мовознавстві.

Тим часом Ф. де Соссюр класифікував тематику звуконаслідувальних слів, яка була популярною в той час і займала важливе місце в основоположних лінгвістичних працях, таких як «Мова» О. Єсперсена, як периферійну. Він стверджував, що ця тема жодним чином не підриває його центральну тезу щодо відсутності мотивації, властивої мовним знакам. Його аргумент впливав зі спостереження, що звуконаслідувальні слова не є невід'ємними компонентами мови, їх основа неповна і дещо приблизна, являючи собою лише напівумовні імітації конкретних звуків. Крім того, він зазначив їх мінімальну кількісну присутність у мовній системі. Постійний інтерес до цього предмета може впливати не лише з бажання зрозуміти лінгвістичні знаки та системи в їх повноті, але й з цікавості до менш регулярних явищ. Навпаки, сам Ф. де Соссюр визнавав, що звуконаслідувальні слова зазнають змін внаслідок фонетичної та морфологічної еволюції, приймаючи ознаки, властиві іншим мовним знакам. Це визнання, по суті, надає їм повну легітимність у мовній системі. Незважаючи на яскраву звукову образність і близькість до передачі звуків навколишнього світу, звуконаслідувальні слова, безсумнівно, належать до окремої мовної системи, в якій використовуються фонemi, характерні для певної мови. Тому їх природна мотивація зазнає значного соціального впливу.

У сучасному дискурсі термін «звукоімітація» або «ономатопея» (у його процесуальному сенсі) використовується для опису прямого відтворення немовних звуків шляхом складання відповідних сегментів, вибраних із фонематичного інвентарю даної мови. Результатом цього процесу є формування мовних одиниць, статус яких є складним питанням для визначення. Спираючись на дискусії всередині національної традиції, ми розрізняємо ономатопею та вигуки. Щоб підтвердити це розрізнення, пропонується, що у той час як дієслівно-окличні слова служать виключно предикатами, звуконаслідування також можуть виконувати функції підмета, передавати значення тощо. Вигуки передусім виражають волю та емоції, схожі на сигнали, тоді як звуконаслідування виконує функцію значка, являючи

собою безпосереднє наслідування звуків. Значення ономапопеї походить від їх звукової структури, що робить їх за своєю суттю неоднозначними. На відміну від омонімів, які повністю залежать від контексту, звукоподражальні слова використовують не лише повторення (хоча роль цього повторення відрізняється між двома класами) і повтори, а й містять пари слів. Крім того, їх значення не залежить від інтонації. Крім того, їх відрізняє ще два чинники: вони постійно пропонують можливості для утворення нових звукових символів через свою словотвірну функцію, на відміну від вигуків, і демонструють цілком розвинену індивідуальну варіативність. Проаналізовано фонетичну характеристику вигуків і звуконаслідування, зосередивши особливу увагу на функціях приголосних і голосних. У вигуках голосні відіграють більш помітну роль, оскільки вони передусім тонально характеризують звукові явища, виражаючи тим самим різний ступінь інтенсивності.

Що стосується звуконаслідувальних слів, то в українській мові спостерігається тенденція до вживання як голосних, так і приголосних звуків. Приголосні відіграють важливу роль у передачі таких аспектів, як сила, слабкість, глухість або дзвінкість звуку, тоді як розташування звуку в слові визначає його роль у створенні звукоподражального ефекту. Отже, всі фонемі, що містять звуконаслідувальні слова, безпосередньо сприяють їх звуконаслідувальній функції. Лексико-граматичне значення ономапопеї часто залежить від якісних атрибутів фонем **ауслауту**, які позначають безпосередність, стислість і акустичні характеристики імітованого звуку або шуму. Отже, кінцевий приголосний звуконаслідувальних слів передає безпосередність і стислість звуку, а подовжений кінцевий голосний — його тривалість, поступовість або повторюваність. Крім того, відрізняється спосіб збільшення: вигуки беруться з повнозначних частин мови, таким чином запозичуючи матеріал безпосередньо з мови, тоді як звуконаслідувальні слова посилаються на позначення, а не на мовну систему.

Порівнюючи цей висновок із результатами досліджень неіндоєвропейських мов, як це задокументовано в добірці статей з міжнародного симпозіуму, присвяченого ідеофонам [32, с. 434], стає очевидним, що помітною характеристикою ідеофонів є наявність виразних словотвірних атрибутів. Крім того, відмінності також можуть проявлятися на синтаксичному рівні. Наприклад, у вищезазначеній збірці редактори відзначають типологічну подібність, яка спостерігається в багатьох мовах, припускаючи, що ономатопея (всередині речення) зазвичай вводиться за допомогою *verbum dicendi* або підрядного сполучника, як-от «що» або «так що». Однак дослідження свідчить, що цей феномен не є універсальним - наприклад, українська та російська мови демонструють відмінну картину, оскільки у них звуконаслідування переважно виконують роль присудка. Це створює додаткові передумови для визнання наявності типологічно значущої відмінності у цьому аспекті.

З попереднього дослідження стає очевидним, що твердження щодо універсальності звуконаслідувальних слів - враховуючи їхню поширеність у більшості мов і припущену присутність у всіх мовах - не таке однозначне, як може здатися на перший погляд. Простої наявності недостатньо для класифікації звуконаслідувальних утворень як універсальної категорії. У різних мовах вони демонструють різні набори фонетичних, фонологічних, морфологічних, синтаксичних, семантичних і дискурсивних параметрів. Опис цих параметрів є суттєвим для визначення їх статусу, як стверджують сучасні вчені. Однак типологічні дослідження в цій області все ще знаходяться в зародковому стані, залишаючи вирішення цих питань для майбутніх досліджень.

Звукова форма звуконаслідувань відображає як лінгвістичні, так і екстралінгвістичні елементи, такі як зображувана звукова реальність. На перший погляд звуконаслідування здаються універсальними словами, але один і той самий звук об'єктивної дійсності може бути представлений у різних мовах абсолютно різними звуками. Наприклад, качки в Данії, Франції та

Україні кричать gar-gar, couin-couin, а качки в інших країнах - gick-gack, har-har. Таким чином, звуконаслідування має соціально зумовлену та відносну мету, а не абсолютну чи вроджену. Якщо метою імітації є точне відтворення звуків, які ми чуємо навколо, то мова кожної країни поділяє звуковий світ на категорії, виходячи з фонемної системи власної мови. Незважаючи на позірну ясність, твердження, що ономапопея є універсальною (оскільки вона задокументована в більшості мов і передбачається в усіх мовах), зовсім не є самоочевидним, як ми можемо зробити висновок з усього, що було сказано до цього часу. Для того, щоб говорити про ономапоетичні утворення як про універсальну категорію, самого факту їхнього існування недостатньо. Між мовами існують відмінності у фонетичних, фонологічних, морфологічних, синтаксичних, семантичних і, звичайно, дискурсивних особливостях. Сучасні науковці стверджують, що для встановлення їхнього статусу потрібен опис цих критеріїв.

Ознайомившись з викладеним вище матеріалом, неможливо не погодитися з твердженням І.О. Голубовської, що "чим більше віддалені досліджувані мови одна від одної в географічному та культурному плані, тим більше відрізняються слухові враження, що концептуалізуються в цих мовах". Мало того, що етноси, розділені мовою та культурою, можуть по-різному "чути" поклики тварин, їхні сенсорні та рецептивні концептуалізації також виявляють певну вибірковість [33, с. 41].

Різноманітність моделей звуконаслідування в різних мовах можна пояснити наявністю кількох точних моделей одного явища, а також різноманітністю підходів і процедур моделювання. Як наслідок, причиною схожості між обома моделями є те, що вони моделюють одне й те саме явище. Послаблення акценту на сигніфікативній ролі мовного звуку в ономапопеї полегшує цей спільний об'єкт і допускає існування різних звуконаслідувань у мові, які представляють одні й ті самі звуки.

1.5. Способи утворення ономапопейних слів

Часто стверджується, що переклад ономапопей може представляти труднощі. За словами Барташової та Січинського [34], проблеми, як вважається, виникають тоді, коли в цільовій мові, здається, не існує ніяких ономапопейних лексичних ресурсів, які б дозволили один-на-один переклад ономапопейного елемента у вихідному тексті. Подібним чином, дослідники, такі як Флайкс [36], Хайас [37], і Едстроньм [38] відзначають, що ономапопей часто залишається без перекладу перекладачами. За даними Кубо [39], 78% ономапопейних термінів у творах Кенджі Міязави залишаються неперекладеними.

У спробі встановити методів перекладу, більшість вчених погоджуються з підходами, засновані на корпусі. Флайкс провів емпіричний аналіз перекладу ономапопей на прикладі японських літературних текстах на шведську мову і проаналізував 257 виразів у зв'язку з лексичністю ономапопейних висловлювань і методів перекладів. Він використовував «Kitchen» Йошимото Банани, «Sukyandaru» Ендо Шусаку, «Nametoko Yama no Kuma», «Shikaodori no Hajimari» і «Yodaka no Hoshi», де проаналізував переклад ономапопей з точки зору ступеня лексикалізації, вперше запропонований Таморі і Шорупом [40]. Відповідно за Флайкс, лексикальність - це «міра, до якої слово є частиною встановленого словника, а міметичність - це міра, в якій слово є прямим наслідуванням звуку або стану» [36, с.54-73]. Як пояснює Флайкс, лексикальність і міметичність знаходяться на протилежних кінцях континуума. Він також зазначає, що «чим більше ономапопей є частиною встановленого словника, тим менше вона міметична» і що «зростаючий ступінь міметичності також вказує на опис чогось конкретного, а не абстрактного».

Флайкс визначає шість методів перекладу ономапопей та міметики: прикметники, прислівники, дієслова, пояснювальні парафрази, ономапопей і міметика і промахи.

Він також стверджує, що *giongo* (онаматопея на основі звуку) і *giongo+to* (онатопея, заснована на звуку з обов'язковою цитативною частинкою до) знаходяться на нижньому кінці лексикалізації, в той час як *gijogo* (психомімі) і ті, що мають *suru*-дієслово (специфічна група дієслів у японській мові, що означає "робити"), - на вищому кінці.

Встановлюється, що високолексикалізовані онматопеї важче перекладати. Через це, *gijogo* (психомімі) і *gitaigo* (неаудиторні онматопоєї), які є високо лексикалізованими і абстрактними, часто перекладаються за допомогою парафрази, тому що важко знайти еквівалентні слова в цільовій мові. Він також припускає, що проблема з реєстром призводить до труднощів у перекладі онматопоїї, оскільки онматопея на шведській мові є занадто неофіційною, щоб використовувати її в літературному перекладі, враховуючи, що «чиста онмопатія у шведської має дитячий, іноді вульгарний нюанс і, отже, може бути уникнута» [36, с.54-73]. Флайкс стверджує, що японська система звукової структури набагато складніша, ніж у шведської, і, таким чином, японська звукова символіка може виражати багато різноманітних нюансів.

Хоча аналіз Флайкс з точки зору ступеня лексичності проливає деяке світло на зв'язок між лексичністю і методами перекладу, це все ще не зовсім ясно, що це означає бути «важко перекласти».

Згідно з Мінасімою [41, с. 97-115], онматопоєя зазвичай перекладається за допомогою прислівників, прикметників і іменників, з використанням онатопеї для перекладу є рідкісним. Проте, не рідкість, що онматопеї залишаються неперекладеними або пропускаються. Насправді, його висновки показують, що 16,3% всіх онматопеїв залишаються неперекладеними. Такі висновки подібні до тих, що повідомляються іншими вченими.

Інозе [43] також провів аналіз онматопеї на основі корпусу, використовуючи приклад онматопоєїчних виразів з книги Харукі Мураками «*Sputnik no koibito*» [42] і порівнюючи їх з англійськими та іспанськими перекладами.

Як показують знахідки Іноза, переклад онматопеї, як і будь-який інший переклад, не передбачає еквівалентності в граматичних категоріях. Наприклад, хоча більшість онматопеїчних виразів в оригінальній японській мові функціонують як прислівник, це не стосується перекладу, оскільки тільки 16,3% в англійській і 21% в іспанській мовах перекладаються за допомогою прислівників. Крім того, майже половина онматопеї в оригіналі перекладається за допомогою інших методів, крім прислівників, прикметників, дієслів або іменників (47,5 % в англійській мові, 47,1 % в іспанській), тоді як лише 1,7 % онматопеїв у оригінальній японській функціонують у будь-який спосіб, окрім прислівників, прикметників або дієслів. За словами Інозе [43, с. 114], переклад з використанням прислівників, прикметників, дієслів або назви є більш «прямим» у випадках, коли перекладачі можуть знайти «еквівалент» в цільовій мові. Розглянемо, той факт, що майже половина оригінальних онатопей перекладаються за допомогою непрямих методів, свідчить про виклики перекладу онматопів. У випадках, коли еквівалент на цільовій мові недоступний, перекладачі вибирають «використання «більш оригінальних» методів перекладу, а не присвоєння рівнозначного слова на цілковитій мові».

Інозе відома своїм поглибленим вивченням випадків пропуску у перекладі. Вона стверджує, що пропуск не обов'язково є простим. Більшість випадків пропуску було виявлено у використанні онматопоїчних виразів як модифікатора, а не у тих, що несуть необхідну інформацію. Це «випадки, коли ці вирази не додають нової інформації до фрази, а розширюють або навіть повторюють інформацію, вже надану іншими словами (наприклад, дієсловами)» [43, с. 114]. Тому пропуск не є найбільш бажаним методом перекладу. У випадках, коли в цільовій мові немає еквівалентного слова, перекладачі повинні досліджувати інші ресурси, такі як пояснювальні парафрази або комбінації різних слів [43, с. 115].

Тобто, оноματοпея рідко перекладається за допомогою еквівалентної оноματοпеї. Натомість, вона незмінно перекладається за допомогою інших форм, або ж залишається без перекладу.

Дотепер вчені розглядали дослідження, присвячені перекладу оноματοпеї, більшість з яких застосовують **таксономічний** підхід. Хоча такі дослідження пропонують багатий опис того, як можна перекладати оноματοпею, тема перекладу оноματοпеї, очевидно, все ще недостатньо вивчена і не враховує випадки, коли оноματοпея залишається поза перекладом - опускається або транслітерується. Крім того, більшість досліджень перекладу ономастики досі зосереджувалися на літературних матеріалах, а розмір вибірки, що розглядалася в попередніх дослідженнях, був невеликим. Це свідчить про те, що аналіз даних включає лише літературні твори, написані або перекладені кваліфікованими фахівцями. Тобто ці дослідження не лише обмежені за розміром вибірки, але й обмежені дуже невеликою кількістю осіб, які є визнаними користувачами мови. Тому незрозуміло, наскільки вони є репрезентативними як користувачі мови.

Більше того, жодна праця з перекладу ономастики ще не розглядала, як можна перекласти за допомогою ономастики те, що в мові оригіналу не є ономатопами. Натомість усі дослідження з перекладу ономастики зосереджені на тому, як перекладається оноματοпея в текстах оригіналу, щоб зрозуміти, як різні мови по-різному впливають на комунікацію. Тим не менше, досі не було зроблено багато емпіричних досліджень, підкріплених відповідними даними.

Інша проблема полягає в тому, що, за винятком Інозе, ці дослідження, здається, розглядають сукупність мовних об'єктів, які разом називаються ономастикою, як компонент мови. Те, як вони розглядають процес перекладу оноματοпеї, робить це припущення зрозумілим: вони групують різні способи перекладу оноματοпеї, незалежно від того, які функції виконують оноματοпеї в мові оригіналу, і перекладають їх як дієслова, прислівники або інші оноματοпеями. Оноματοпея - це властивість слів, яка може використовуватися з різних граматичних причин, хоча автори іноді розглядають її як єдину

граматичну категорію або еквівалент(подібного значення), згідно з цією точкою зору. З точки зору граматики, аналіз перекладу ономапопеї ґрунтується на еквівалентності граматичних категорій двох мов. У таких різних мовах, як англійська та японська, які мають абсолютно різні лінгвістичні основи, неясно, чи буде корисним перекладати ономапоетичний переклад граматичною категорією.

Найбільш фундаментальною проблемою цих досліджень є основне припущення, що ономапопея є викликом для перекладачів. Ця ідея може бути корисною для тих, хто вивчає прагматику та прагматичну стилістику, оскільки "труднощі" перекладу ономапопей можуть бути ознакою того, що це явище пов'язане з передачею нечітких, слабких, імпресіоністичних та/або непропозиційних ефектів. Це свідчить про необхідність подальшого дослідження ономапопеї та її інтерпретації більш детально. Однак справжнє питання полягає в тому, чи відсутність точної еквівалентності лексичних одиниць обов'язково означає виклик для перекладачів, а отже, і втрату сенсу.

Дехто вважає, що відсутність "еквівалентності" може стати проблемою для перекладача, про що прямо говорить Інозе. Вона показала, що більше половини випадків вживання ономапопеї в її корпусі були перекладені з використанням непрямолінійної стратегії, коли перекладачі не можуть використовувати "еквівалентну" лексику в мові перекладу в таких категоріях, як прислівники, прикметники, дієслова або іменники, і змушені вдаватися до перекладу ономапопеї з використанням більш оригінальних методів перекладу. Звичайно, відсутність формальної еквівалентності означатиме непрямий переклад, на що натякає Інозе. Зрештою, ефективний або успішний переклад часто може бути досягнутий за допомогою непрямой еквівалентності.

1.6. Застосування ономаіопеї у корейських вебтунах термінів 의성어 та 의태어

Вебтун, Веб-мульіфільм (кор. 웹툰) – це серіалізовані цифрові анімації, які з'являються на різних платформах, включаючи Naver та Daum. Спочатку термін було введено та використано в 1999 році AnyBS, корейською платформою онлайн-мовлення анімації [51]. Він перетворився на іменник, що означає цифрові комікси. (Веб-комікси) - місце їх походження.

Етимологія терміна "Всесвітнє павутиння (World Wide Web(웹)) + мульіфільм (Cartoon(툰))" був придуманий і застосований AniBS, онлайн-платформою для потокового мовлення мульіфільмів, яка дебютувала на початку 1999 року і демонструвала мульіфільми художників-любителів [52] і набув велику поширеність серед людей. Використання терміна "веб-мульіфільм/вебтун" згодом збільшилося протягом 2000-х років. Енні Б.С., технічний консультант Університету освіти Чхонджу, і професор Хан Чон Хе запровадили термін "веб-мульіфільм", зауваживши, що на відміну від інших країн, у Кореї на початку появи інтернету не робили відмінностей між коміксами та мульіфільмами. Натомість усі подібні матеріали називалися мульіфільмами. Вважалося, що карикатури краще адаптовані для інтернету, ніж комікси, і веб-сервіс, на якому розміщуються комікси, може включати як короткі карикатури, так і карикатури на різні теми. Імовірно, термін "веб-мульіфільм" виник у результаті цих роздумів.

Особливість корейських вебтунів полягає в тому, що в цих роботах використовують ономаіопею, які розташовані на кожній сторінці. Корейська мова має лексику, засновану на звукових імітаціях. Вона примітна інтригуючим вивченням звукоімітацій у своєму словниковому запасі. Розглянутий лексичний пласт характеризується низкою відмінних особливостей, що виділяють його серед інших лексичних класів. Воно включає в себе не тільки слова, які являють собою імітацію невербальних

звукових явищ, а й зорові та інші сенсорні сприйняття, механічні дії, динамічні стани, лінгвістичні зображення людей та різноманітні людські характеристики, як-от психологічні та емоційні риси.[77;76]

У сфері сучасної корезнавства звуконаслідувальна лексика розглядається в контексті звуконаслідувальних слів [53, с.179]. Цей конкретний лексикон, який є досить поширеним у корейській мові, ще не пройшов поглибленого вивчення в галузі корейської лінгвістики. Тим не менш, матеріал, наданий деякими лінгвістами з цього питання, суперечливий і недостатній, щоб компенсувати відсутність спеціального дослідження звуконаслідувальних слів. У галузі корейської лінгвістики не було спеціального дослідження цього специфічного набору слів. Однак певні характеристики цих слів спостерігалися та обговорювалися корейськими лінгвістами таких як Кім Чун Соп, Чу Гьон Хві, Чхе Ван, Кім Хон Бом, Чо Чхан Гю, І Сон Ньон [55; 56; 57; 58; 59; 60; 62].

Загальноприйнята думка полягає в тому, що звукоподражальні фрази в корейській мові не мають чіткого значення в їхньому лексиконі [57, с. 34]. Однак інша точка зору стверджує, що фонетичні слова, навіть якщо вони не забезпечують граматичних функцій, все ж мають лексичне значення та розглядаються як цілі слова. Вони служать каналами для передачі слухової інформації, уможливлуючи спілкування [58, с. 30].

Останні дослідження корейських лінгвістів [62; 63; 59] показав, що звуконаслідувальну систему в сучасній корейській мові можна класифікувати на дві окремі підсистеми: а) звуконаслідування, яке не залежить від звуку для вираження значення, і б) образонаслідування, яке використовує звук для передачі значення.

У працях корейських лінгвістів, таких як Кім Хон Пом, Кім Ін Хван, Пак Тон Гун[58; 65; 66], а також зарубіжних корезнавців Журавльова, Корді Є.Є., Пак Г.А., Кім Юн Сок, Мартін С.Є.,[67; 68; 69; 70; 71] частково розглядаються питання, пов'язані з природою та принципами функціонування ономотопеїчної лексики в корейській мові. Ці вчені зробили свій внесок у розуміння даної

теми. У їх дослідженнях розглядаються проблеми, пов'язані з функціонуванням корейської ономатопеї, а також інші пов'язані з нею питання, що стосуються їхньої ролі в корейській комунікації та їхнього внеску у створення специфічних і стійких складних слів на лексичному рівні.

Кілька досліджень було присвячено корейській ономастиці, вивчаючи її прагматичний аспект, структуру, фонетичні та семантичні аспекти, а також пошук аналогічних перекладів в іноземних мовах[71, 72, 73,].

У сучасній корейській мові виділяють дві семантичні категорії ономатопеїчної лексики. Першу групу складають слова, що імітують зображення (의태어), які імітують рух та вигляд предмета. Другу групу складають звуконаслідувальні слова (의성어), що імітують звуки, які видають люди, тварини, птахи тощо [58, с. 33]. Обидві ці групи є дуже поширеними в корейській мові і досі не були ґрунтовно вивчені навіть у межах корейського мовознавства. Матеріал, запропонований окремими лінгвістами з цього питання, є уривчастим і недостатнім, щоб адекватно компенсувати відсутність спеціального дослідження.

На думку дослідників, відмінність між звуковими та образними словами в корейській мові полягає в тому, що образонаслідувальні слова зображують рух або зовнішній вигляд об'єкта. В цьому випадку треба зазначити, що такі слова не існують як саме звук в житті, тому постає проблема у перекладі цього типу слів. Наприклад, у реченні «어떤 이상한 횡횡 소리가 우리를 스쳐 지나갔다» (переклад: Якийсь сильний свист пронісся повз нас) образне слово 횡횡 імітує звук свисту або сильного вітру. Такі звуки дуже часто використовують корейські автори у своїх роботах. Аналогічно, у реченні «그 사람은 술에 취해 비틀비틀 걸었다» (перек.: Чоловік був п'яний і хитався) слово 비틀비틀 акустично передає нестійкі рухи людини у стані сп'яніння.

Другу групу ономатопеїчної лексики складають звуконаслідувальні слова, які імітують звуки людей, тварин, птахів, об'єктів неживої природи тощо. В цьому випадку більш зрозуміло, як саме перекласти цей звук швидко і лаконічно, бо такі звуки найчастіше ми чуємо в реальному житті. Наприклад, 동생이 감기에 걸렸지 밤새도록 콜록콜록 기침을 했다 (досл.: Протягом всієї ночі мій брат страждав від сильного і постійного кашлю, який характеризувався важкими і хрипкими звуками, що нагадують ономатопоетичне словосполучення 콜록콜록, яке імітує хрипкий кашель «кха-кха»). Крім того, до звуконаслідувальних слів у корейській мові належать: 썩그랑 – дзвін розбитого скла, 쿵쿨 – хр-р-р, 앓취 — апчхі, 쫓쫓 — звук поцокування, клацання (відтворюється за допомогою язика і передає відтінки від здивування, обурення до непогодження зі словами співрозмовника тощо); Також є звуки істот і природних явищ: 야옹야옹 — няв-няв, 멍멍 — гав-гав, 음매음매 — му-му, 풍덩 — плюх (шубовсь у воду), 따르릉 따르릉 — дзинь-дзинь (звук велосипеда, що сигналить), 척척 – звук вологих дотиків або чогось липкого, 꼬꼬댁 – кудукудання курки.

Тому ми визначаємо, що звуконаслідувальні слова - це слова, які передають звуки, що їх видають тварини, предмети, природні явища тощо. Звуконаслідувальна лексика - це слова, які мають акустичне позначення. Наприклад, 똑똑 можна передати як тук-тук, 깔깔 - ха-ха, а 두벅두벅 - тап-тап.

Образонаслідувальні слова - це образні слова, які представляють образ, звук або вид діяльності, але мають значення, яке не пов'язане зі звуком. Тим не менш, злиття візуальних і слухових елементів в одному слові є рідкісним явищем у корейській мові. Наприклад: 아장 아장 - ходити накульгуючи, 엉금

영금 - повільно повзти, 번쩍 번쩍 - яскраво світити, 후다닥 – несподіваний швидкий рух тілом, 방긋 방긋 - злегка посміхатися.

Здатність імітувати звуки залежить від певних обставин, і більшість метафоричних слів потенційно можуть трансформуватися в звуконаслідування, але є кілька винятків. Ономатопеїчні слова імітують звуки, імітують фізичні дії або передають відчуття, пов'язані зі смаком, дотиком, нюхом та іншими складними внутрішніми сприйняттями [74, с. 30]. Характеристики звукосимволічних слів, що імітують звуки, відрізняються від характеристик слів, що імітують образи. Ономатопея - це слово, яке імітує звук за допомогою власного звучання[62, с. 70]. Ономатопеїчні слова мають унікальний звуковий малюнок, на який можуть впливати такі процеси, як сингармонізм, звукові зміни та повторення основ.

Обидва типи ономатопеїчної лексики мають значну схожість, проте їм притаманні й відмінні риси. Як зорові, так і слухові лексеми зображують звук і рух без їхньої прямої конкретизації. Різниця полягає в тому, що звукові слова представляють слухові характеристики живих організмів або природних явищ, а візуальні слова передають уявлення про рухи та дії цих організмів або явищ. Якщо дві мови мають фонетично схожі форми для одного і того ж слова, це можна пояснити або випадковим збігом, або мовним запозиченням.

У цій частині розглядаються розбіжності між звуконаслідувальною та образонаслідувальною термінологією. Звукові слова, як правило, утворюються на основі слухових стимулів, а образні слова можуть зазнавати впливу кількох факторів і передавати сенсорне сприйняття. Дослідження показали, що образна мова не може бути перекладена буквальною лексикою через її нездатність передавати слухове сприйняття. Звукові слова мають здатність набувати переносних значень, що дозволяє їм ефективно передавати емоції та почуття. Основна відмінність між звуковою та образною лексикою полягає у їхньому походженні.

Висновки до першого розділу

Підсумовуючи висловлені вище спостереження, ономапоєя, термін, що походить від грецького слова "онома", означає мовне оформлення назв, які представляють слухові характеристики найближчого оточення. Розмежовуються фонологічні принципи, фонетична структура та соціокультурні норми певної мовної системи. Ономапоєтичні знаки розглядаються як іконічні символи завдяки схожості звучання між ними та об'єктом, що позначається. Вони набувають якостей і слугують символами в слуховій комунікації, відтворюючи фонетичну форму, яка надає інформацію про походження звуку.

Ономапоєя - це поняття, яке представляє різні аспекти мовного вираження та комунікації. Походження мови обговорюється з давніх часів, дехто стверджує, що імена слідуєть своїй природі, тоді як інші вважають, що вони необхідні для людської комунікації. Звуконаслідувальна лексика вивчалася, і основними гіпотезами були звуконаслідувальна, звукосимволічна, вигукова, соціальна та трудова.

Мета запропонованої системи класифікації звуків - визначити, як мови імітують різні категорії звуків через порівняння мовних подібностей і відмінностей. В останні десятиліття науковці зосередилися на класифікації загальноживаних звуків, аргументуючи це тим, що репрезентація звукових категорій у мовах віддзеркалює спосіб, у якій мові зображують зовнішнє середовище. Ономапоєї, які представляють іконічні образи позначуваних ними об'єктів, займають унікальне місце серед мовних знаків. Хоча припущення про наявність ономапоєї в усіх природних мовах не було остаточно доведено, вони мають унікальний статус у словниковому складі більшості природних мов, що можна спостерігати через їхні відмінні властивості на різних рівнях опису мови.

Ономапоєї мають особливі властивості, які відрізняються від звичайних мовних правил, незвичні звукові риси і порушують звичний

порядок звуків у словах. Вони зустрічаються в більшості природних мов. Мовні структури, які демонструють формальну гнучкість, відсутність відмінювання та широке використання повторюваних форм, визначають ці структури. Вивчаючи ці слова, ми поглиблюємо наше розуміння мовної системи та здатність до комунікації.

Звуконаслідувальні слова є цікавим і загадковим компонентом як загальнолюдської мовної системи, так і окремих етнічних мов. Вони вмотивовані сутністю позначуваних ними предметів чи явищ і мають значний пояснювальний потенціал при дослідженні походження мови та її звукових ознак. Словотвірний статус фонем у звуконаслідуваннях та інші аспекти оноματοпеї досліджували багато вчених, однак у сучасній лінгвістиці питання оноματοпеї залишається недостатньо дослідженим. Звуконаслідувальні слова відрізняються від вигуків своєю звуковою структурою, що робить їх багатозначними за своєю суттю. Вони постійно пропонують можливості для утворення нових звукових символів завдяки своїй словотвірній функції та демонструють всебічно розвинену індивідуальну варіативність.

Граматичні та лексичні значення оноματοпей часто походять від якісних характеристик фонем, які сприймаються на слух. На противагу цьому, підхід до аугментації відрізняється тим, що використовуються вигуки, які безпосередньо запозичені з мови, тоді як звуконаслідувальні слова відносяться до позначень, а не до мовних систем. Твердження про універсальність звуконаслідувальних слів є складнішим, ніж здається на перший погляд. Різні мови відрізняються набором фонетичних, фонологічних, морфологічних, синтаксичних, семантичних і дискурсивних параметрів. Звукова форма звуконаслідувань вказує як на лінгвістичні, так і на екстралінгвістичні елементи, такі як репрезентована звукова реальність. Потенційним поясненням широкого спектру моделей звуконаслідувань, що спостерігається в різних мовах, є наявність безлічі точних моделей, а також різноманітних методологій і підходів до моделювання.

Мова перекладу не має достатнього словникового запасу, тому завдання перекладу звуконаслідування є складним. Як зазначають Флікс та Інозе, оноματοпея часто не передається англійською мовою, так і за українську мову також. Високо лексикалізовані оноματοпоеми складніше перекладати, що може викликати труднощі при перекладі. Оноματοпеї зазвичай перекладаються прислівниками, прикметниками та іменниками, але 16,3% усіх оноματοпей залишаються неперекладеними. Інозе підкреслює, що пропуски в перекладі не завжди є простим рішенням, оскільки в більшості випадків оноματοпеї використовуються як модифікатори, а не як носії ключової інформації. Коли це трапляється, перекладачі повинні використовувати альтернативні методи, такі як перифрази для пояснення або словосполучення.

Якщо говорити за оноματοпоетичні звуки в корейській мові, то згідно з останніми дослідженнями, можна виділити дві підсистеми системи звуконаслідування в сучасній корейській мові: імітація зображень, яка використовує звук для передачі значення, і звуконаслідування, яке не використовує звук. Звуконаслідувальні слова можуть, однак, миттєво репрезентувати емоції та вольові бажання, не виражаючи їх явно, тому їхня структура не є повністю істинною. Аналізуючи прагматичні, структурні, фонетичні та семантичні компоненти, а також шукаючи відповідники в інших мовах, корейські лінгвісти зробили внесок у наші знання про природу та принципи функціонування оноματοпеїчної лексики в мові.

Корейські звуконаслідувальні слова відтворюють звуки людей, тварин, птахів і неживих предметів. Звуконаслідувальні слова описують звуки, які видають предмети, тварини та природні явища; образні слова описують картину, звук або дію, але мають значення, не пов'язане зі звучанням. Маючи власну звукову структуру, оноματοпоетичні слова піддаються ефектам сингармонізму, звукових змін та повторення основ. Не маючи чіткої специфіки, як візуальні, так і аудіальні лексеми позначають звук і рух, проте візуальні слова передають відчуття рухів і діяльності живих істот або

природних явищ, тоді як аудіальні слова відображають слухові якості цих речей або явищ.

Отже, можна зробити висновки, що найпопулярнішими методами перекладу існували заміни, опущення та заміна ономастики з оригінального тексту, на мову перекладу. Зазначено, що існує недостатньо перекладацьких досліджень ономастики, багато з яких сконцентровані на літературних текстах і запроваджують невеликі а залишки.

РОЗДІЛ 3

Лінгвістичні особливості корейської ономастичної манхви на прикладі манхви

2.1. Манхва «Легенда про північний клин» як об'єкт дослідження

Легенда про північний клин – це корейський комікс, а саме манхва, жанру якого є бойові мистецтва, драма, екшен та фентезі, вперше був виданий 1 листопада 2014-го року на Kakao Page та завершений 18 лютого 2016-го року із 400 епізодів. Ця манхва містить багато особливих лексик, поєднана з бойовими мистецтвами та технічними аспектами. Крім того, він охоплює використання різноманітних структур, які можуть бути корисними для оволодіння корейською мовою.

Отримавши надану інформацію, ми можемо дослідити кореляцію між ономастикою та попередньо викладеним матеріалом. Манхва, корейська назва коміксів, містить значну кількість ономастичних слів. Автори використовують ці звуконаслідування для більш точного зображення обставин і почуттів персонажів. Ономастичні посилюють відчуття повного занурення читача в уявне середовище, посилюючи візуальну репрезентацію.

Метою цього дослідження є аналіз та класифікація 15 окремих ономастичних виразів, зібраних з манхи жанру бойові мистецтва «Легенда про північний клин». Ми класифікуємо кожне слово на основі вищезгаданої класифікації звуків, яка охоплює 1) природні звуки, 2) звуки, створені штучними, створеними людиною предметами, і 3) звуки, створені людьми і тваринами. Ці слова ми будемо адаптувати, так як для того, щоб український читач зрозумів при перегляді, що звуконаслідувальні слова надають більше емоційних забарвлень при читанні, вони присутні в реченні і зрозуміло пояснено для читача дію цього звука.

– 슈우우 (shuu) – звук свисту, вітру або стрімкого якогось руху.

Приклад в реченні: 갑자기 바람이 불어와 슈우우 소리가 났다 – Раптом подув вітер і почувся шум.

Цей термін можна віднести до своєрідної ономапопеї, відомої як «природні звуки, створені природою», тобто до першої групи. Цей звук немає ніякого емоційного підтексту, тому адаптація перекладу не обов'язкова і можна написати звук 'вшух', який є в українському лексиконі.

– 탁탁탁 (thak-thak-thak) – видає чіткий, безпомилковий звук, схожий на сильний удар або поштовх. Цей звук часто використовується для імітації пострілу, легкого постукування пальцями по столу або удару по твердій поверхні, наприклад, молотком. Тут звук являє собою повторювані удари пальців по столу.

Приклад: 그녀는 초조하게 탁탁탁 책상을 두드렸다 – Він нервово стукав пальцями по столу.

Або є інший варіант перекладу цього звука, так як це слово існує в українському лексиконі і для комікса можна використати другий варіант перекладу.

그녀는 초조하게 탁탁탁 책상을 두드렸다 – Він нервово 'тук-тук' по столу.

Цей звуконаслідувальний звук можна віднести до другого типу «звуків людини та тварин». Також адаптували його і розписали, щоб показати звук стуку по твердій поверхні, але також можна цей звук перекласти одним словом, як було показано у другому варіанті, так як емоційної інформації воно не несе.

– 두둥 (du-dun) – несе в собі гучний, різкий звук, що асоціюється з барабанним боєм або драматичною подією. Зазвичай його використовують, щоб посилити напругу або підкреслити переломний

момент. Як видно, це слово можна класифікувати як звукову фразу або зображення, залежно від контексту.

Приклад:

У першому випадку ми наведемо приклад звуконаслідувального слова.

비밀이 밝혀졌을 때 모두가 두둥 소리를 들었다 - Коли таємницю було розкрито, усі почули звук барабану.

Другий випадок, це приклад образонаслідувального слова другого типу.

그는 중요한 발표를 하기 전에 두둥 소리를 냈다 - Перед тим, як зробити важливе оголошення, він видав звук 'дудунг'.

Хоч ми і навели два різних приклади ономотопеїчних слів, саме в нашому об'єкті дослідження в нас буде другий випадок, і його також можна не адабтувати, бо українському читачеві буде зрозуміло через короткий звук 'дудунг' що саме відбувається.

– **좌악 (chwaak)** - передає звук розлитої або розбризканої води чи іншої рідини. Цей звук часто асоціюється з розбризкуванням води або рідини на поверхні.

Приклад:

비가 내리자 창밖으로 물이 좌악 흘렀다 – коли йшов дощ, вода почала текти за вікном.

У цьому випадку цей звук корейці сміло можуть використати одним словом, і вони зрозуміють як саме тече вода, в українській також можна його написати як 'кап-кап'. Це чітко і зрозуміло, яка сама дія відбувається.

У цьому випадку також можна сказати, що це звуконаслідувальне слово першої групи, бо тут чітко сказано, що це саме звуки природнього стану.

– **척 (chok)** - показує короткий, різкий звук, що асоціюється з дією або зіткненням, тобто, коли щось різко натискають або вдаряють.

Приклад:

그는 책을 척 덮었다 - Він різко закрив книгу.

Тут характерно показано, що це звуконаслідувальне слово неживого предмета, але розгорнутого перекладу не підлягає і в об'єкті дослідження сміло можна вказати короткий звук 'хлоп'.

- 부웅 (buun) - це звук, який відтворює глибокий глухий звук, що асоціюється з вибухом або далеким громом.

Приклад:

원격 폭발로 인해 강력한 소리인 '부웅'이 느껴졌다 - удалений вибух викликав враження могутнього вибуху.

В цьому прикладі також чітко показано, що це звуконаслідувальний звук природи, тому ми віднесемо його до першої групи онома топів і також можемо вписати слово 'бадух' при перекладі.

- 짹 - це слово передає звук удару, подібно до звуку, що видається при збійному ударі, стукоті або пострілі.

Приклад:

창문에 비가 두둑두둑 소리가 짹짹 소리났다 - Дощ падав так густо, що було чутно, як він стукає по вікну.

Його можна віднести, як до звуконаслідувального слова першого типу який може коротко перекласти 'стук'.

- 끼리리 (kki-ri-ri) – передає звук дзвінкого дзвіну або легкого тремтіння. Це слово часто використовується для опису звуків, подібних до дзвонів, дзвінкого металу або легкого дзвіну вітру.

Приклад:

바람에 나뭇잎이 가볍게 흔들리며 '끼리리' 소리가 들렸다 - На вітер легко тремтіли листя дерев і чувся звук легкого тремтіння.

Це звуконаслідувальне слово ми віднесемо до першого типу, де чітко показано природній звук листів, який можна перекласти як 'тремть'.

– **과당** (kkwadan) - передає звук глухого, гучного вибуху або удару. Застосовують його для опису гучних подій.

Приклад:

그는 어둠 속에서 '과당' 소리를 듣고 두려움을 느꼈다 – він почув 'бабах' у темряві, який викликав у нього страх.

Для корейців, як і для українців, слово 'бабах' зрозуміло, що саме відбувається в контексті і не підлягає точного перекладу. Ця ономатопея відноситься до звуконаслідувального слова першого типу, оскільки він імітує реальний звук удару або вибуху.

– **살랑살랑** (sal-lang-sal-lang) - передає звук легкого, нужного руху повітря, наприклад, коли листя коливається на вітру або хтось махає рукою.

Приклад: вшууух

들판에 나갔을 때 나는 기분 좋은 꽃 향기와 살랑살랑을 느꼈습니다 – вийшовши на поле, я відчула приємний запах квітів та легенький вітерець зі звуком 'вшууух'.

У цьому випадку також надається змога не перекладати цей звук описуючи, як саме вітерець дує, тому можна написати звук 'вшууух'. Це також ми віднесемо до першого типу звуконаслідувальних слів. Тут чітко показано імітацію звуку природи.

– **사각사각** (sagak-sagak) – застосовується для опису звуку хрускоту або шурхоту. Цей звук використовується, коли хтось кусає яблуко, або коли йде по снігу чи сухому листі.

Приклад:

눈 위를 걸을 때 사각사각 소리가 들렸다- Коли він йшов по снігу, було чути хрускіт.

Або ж є варіант 'хруст' як переклад цього звуку, що полегшує завдання і не потребує адабтуванню або чіткого опису цієї дії.

눈 위를 걸을 때 사각사각 소리가 들렸다- Коли він йшов по снігу, було чути 'хруст'.

Це слово ми віднесемо до першого типу звуків, звуків природи.

– 짹짹 (jjaeg-jjaeg) – опис звуку, який видають маленькі пташки, наприклад, коли вони щебечуть або співають.

Приклад:

나무 위에서 작은 새가 짹짹 울고 있었다 - На дереві маленька пташка щебетала.

В цьому прикладі також можна не адабтувати цей звук, однак постає проблема визначення яка сама пташка як виконує звук щебетання, тому для більш швидкого і правильнішого перекладу, краще залишити опис дії пташки, а не звук.

Цей звук є гарним прикладом звуку природи, тому ми його відзначаємо, як перший тип звуконаслідування.

– 찰칵 (chal-kak) – означає звук короткого, різкого звуку, який виникає при натисканні кнопки, затворі фотопарата, або замиканні замка.

Приклад:

문이 닫히면서 자물쇠가 '찰칵' 잠겼다 - коли двері зачинилися, замок клацнув.

Явний приклад корейського звуку, який зрозумілий для корейського читача як саме замок клацнув, але для українського читача цей звук не буде зрозумілий як саме клацнула замок, тому тут треба адабтувати.

Тут ми побачимо, що цей звук був зроблений людиною, тому його можна віднести до другого типу.

– 삐걱 (ppigok) – описує звук скрипіння або рипіння, наприклад, коли двері, підлога, або інший об'єкт скрипить при відкриванні або ж натисканні чогось.

Приклад:

문이 삐걱 소리를 내며 열렸다 - двері відчинилися зі звуком 'скрип'.

У випадку самого предмета дослідження можна написати просто звук 'скрип', тому що це звуконаслідувальне слово не надає якогось емоційного стану і можна сміло не перекладати дослівно як саме відбувається ця дія. Але в цьому прикладі, де не показано дію, треба адабтувати звук і надати читачеві більш докладний переклад звуку. В цьому випадку також застосовується другий тип образонаслідувального слова, яка винайшла людина.

– 흑흑 (hyg-hyg) - слово застосовується для передачі звуку плачу або ридання.

Приклад:

아이의 울음소리가 흑흑 들렸다 - був чутний 'хник-хник' дитини.

Також тут перекладач може вписати звук 'хник-хник' в цьому випадку, але постає проблема перекладу емоційного стану дитини, чи вона плаче від радості, чи від горя, і у наступних звуків плачу, де треба показати емоцію персонажа, треба буде вже адабтувати і написати як саме людина плаче. Це слово імітує звук, що видається людиною, яка плаче або схлипує, тому віднесемо його до третього типу, де звук імітується людиною або твариною

Таким чином ми проаналізували 15 ономатопів з корейського коміксу під назвою «Легенда про північний клин». За допомогою наданих прикладів ми робимо висновок, що з 15-ти наведених слів 10 слів сміло віднесемо до першого типу, а саме звуконаслідувальних слів, які імітують природу. Чотири слова другого типу, тобто образонаслідувальних слів, які зроблені були людиною і останнє слово третього типу, імітуючи людей або тварин.

Також треба зазначити, що перший тип звуконаслідувань, якого більше всього застосовується в об'єкті дослідження, можна не адаптувати і не перекладати, розписуючи як саме дія відбувається завдяки звуку, тому що в українському лексиконі здебільшого є короткі звуки, які можна вписати не хвилюючись за проблему розуміння тексту. Це свідчить про те, що більшість звуків у цьому жанрі дозволяють перекладачеві менш глибоко досліджувати звуконаслідувальні слова для подальшого перекладу роботи з такими роботами.

2.2. Манхва «Єдиний фінал лиходіїв – смерть» як об'єкт дослідження

Наратив коміксу розгортається навколо Пенелопи Екхарт, головного антагоніста популярної мобільної гри «Принцеса кохання», яка є дівчиною, перевтіленою в персонажа. Пенелопу зневажають, висміюють і вважають лише фасадом, який маскується під законне потомство герцога Екхарта. Батько та прийомні брати і сестри, єдине бажання кожного мешканця Імперії - смерть. Знищуючи п'ятьох претендентів на любов у грі, дівчина повинна здобути прихильність принаймні одного з них, адже будь-яка неправильна дія чи висловлювання призведе до її загибелі.

Після ознайомлення з рецензією даного коміксу, час роздивитися 15 ономатопоетичних слів в манхва «Єдиний фінал лиходіїв – смерть».

- 끄덕 (kkudog) – передає звук або дію кивання головою, що зазвичай супроводжується схваленням або розумінням.

Приклад:

그는 질문을 듣고 끄덕끄덕 대답했다 - він кивнув головою, відповідаючи на питання.

Це слово належить до образонаслідувальних слів, оскільки описує дію або стан, а не відтворює реальний звук, тому в перекладі треба адаптувати його до більш зрозумілого поняття даної дії. Тому його ми віднесемо до другої групи ономотопів.

- 툼 (top) – надає звук удару або кроку, наприклад, кроки людини або тварини по підлозі.

그는 바닥을 툼툼 걸었다 - Він топнув ногою по підлозі, і чутно було звук 'топ'.

Цей ідеофон можна віднести до третього типу, бо є чіткий приклад, що це робить жива істота і можна не намагатися пояснити більш розширено як саме діє цей звук.

- 덜덜 (tol-tol) – цей звук передає тривогу, страх або тремтіння.

Приклад:

그는 불안으로 인해 심장이 뛰는 소리를 들었고, 그의 손이 약간 떨덜기 시작했다 - Він почув, як його серце билось від тривоги, і його руки трохи почали тремтіти.

В цьому випадку постає проблема перекладу цього образонаслідувального слова, так як в українській мові немає аналогів цього корейського слова. В такому разі перекладачу постає задача адаптувати так, щоб читач зрозумів від чого тремтіння. Цей звук ми віднесемо до другого типу, винайдених людьми.

- 반짝반짝 (panjak-panjak) – слово описує блиск або мерехтіння, наприклад, коли щось блищить або сяє, як зірки на небі або блискучиць предмет.

Приклад:

밤하늘에 별이 반짝반짝 빛났다 - Зірки на нічному небі мерехтіли.

Цей звук ніяк не можна почути в реальному житті, тому і його також треба піднести так читчеві цей звук, щоб було зрозуміло, що саме цей предмет мерехтить. Це образонаслідувальне слово придумано людиною і його ми віднесемо до другого типу.

- 등실등실 (tunshil-tunshil) – описує легкий, плавний рух, наприклад, коли щось плаває на воді або коли предмет рухається в повітрі.

Приклад:

구름이 등실등실 하늘을 떠다녔다 - хмари плавно плвли по небу.

Такого звуку в житті неможливо описати одним словом в українській мові, тому цю оноματοпею вигадала людина, щоб більш емоційно показати, як

рухаються хмари. Тому ми віднесемо його до другого типу образонаслідуальне слово.

– 싱글빙글 (syngyl-bongyl) – використовується для опису вигляду людини, яка посміхається або радіє широкою усмішкою.

Приклад:

그녀는 싱글빙글 웃으며 인사했다 - вона привіталася, широко посміхаючись.

В таких випадках можна просто написати, що людина широко посміхається, бо ніякого аналогу в одне слово просто не існує в нашій мові. Тут також є явний приклад другого типу, тому що звуку посміху в повсякденному житті не існує.

– 싱숭생숭 (shinsyn-sensyn) – вживається для опису почуттів тривоги через схвильований стан.

Приклад:

그들의 관계는 싱숭생숭해서 그녀는 그의 의도를 이해하지 못했다 - їхні відносини були такими невизначеними, що вона не могла зрозуміти його наміри.

Це речення виражає невпевненість або розмитість відчуттів, тому його розподіляємо до другого типу онома топів. І так як тут описує емоційний стан людини, перекладачу треба визначити як правильно написати слово, щоб було зрозуміло схвильований стан людини.

– 시무룩 (simuruk) - описує ситуацію або настрій, коли людина виглядає сумно або пригнічено.

Приклад:

그의 얼굴은 시무룩해서 내 무슨 일이 있는지 궁금해졌다 - вигляд його обличчя був таким сумним, що я зацікавився, що сталося.

Це слово описує стан, коли людина засмучена або нещасна. Його віднесемо до другого типу. Цей стан людини неможливо переробити в звук на українську так, як це виглядає в корейській, вистачить просто написати слово, для розуміння емоції людини.

– 부들부들 (budeul-budeul) - використовується для опису трясучого або дрожливого руху. Це слово може використовуватися для опису дерева або листя, яке коливається на вітру, або для опису тіла людини, яка дрожить від страху, холоду або хвилювання.

Приклад:

그녀는 두려움에 부들부들 떨고 있었다 - вона тремтіла від страху.

Якщо б було речення, де описується листя, яке коливається на вітру, то можна було його замінити на звук 'шууу', але в цьому випадку ніяк не можна адаптувати звуком тремтіння від страху, тому просто потрібно залишити опис дії цього стану. Цю ономатопею відносимо до другого типу, винайденими людино.

– 멍멍 (meong-meong) – звук гавкання собаки.

Приклад:

우리 집 강아지가 밖에서 멍멍 짖고 있어요 – наша собака гавкає на вулиці.

Як ми зазначали раніше, цей звук видає тварина, тому ми сміло можемо зазначити, що це третій тип звуконаслідувального слова який можна написати як звук 'гав-гав'.

– 벅둥 (bodung) - описує рух, коли хтось або щось бореться або тріпочеться, намагаючись звільнити або втекти. Це слово часто застосовується для опису дій тварин або людей, які роблять хаотичні, панічні рухи.

Приклад:

그는 물에 빠져 버둥거리고 있었다 - Він борвся у воді, намагаючись вибратися.

Хоч це і образонаслідувальне слово другого типу, але в цьому випадку цей звук можна записати як 'мах-мах' або 'взмах', бо це більше стосується дії якоїсь а не емоційного стану людини або тварини.

– 성큼성큼 (seongkeum-seongkeum) - використовується для опису великих, рішучих кроків.

Приклад:

그는 성큼성큼 앞으로 걸어갔다 - Він впевнено і швидко йшов уперед, рішуче крокуючи.

Це слово описує ходу людини, яка рухається впевнено і швидко, роблячи великі кроки, тому його віднесемо такою до другої групи ономотопів і для опису впевненості ми адаптували цей звук і написали як саме він крокує, а саме 'рішуче'.

– 꼬물꼬물 (kkumul-kkumul) – застосовується для маленьких, повільних і звивистих рухів, часто таких, як рухи маленьких тварин або немовлят.

Приклад:

아기가 꼬물꼬물 움직이며 장난감을 잡으려고 한다 - Малюк повільно і звивисто рухається, намагаючись схопити іграшку.

Його вписуємо до другого типу образонаслідування, в якому також немає аналогу перекладу на українську мову, тому ми вписуємо такою саме як він ріхується, в цьому випадку 'повільно і звивисто'.

– 어슬렁어슬렁 (eoseulleong-eoseulleong) – використовується для опису повільних, лінивих або розслаблених рухів, коли людина або тварина рухається без поспіху і певної мети.

Приклад:

그는 공원을 어슬렁어슬렁 거닐고 있었다 - Він повільно прогулювався по парку.

Також наочно видно, що цей звук не можна почути ніяк в житті, тому це образонаслідувальне слово другого типу створили, щоб людина при читанні зрозуміла, як саме ходять людина, а для цього треба уточнити як саме 'повільно' чи 'ліниво', дивлячись на ситуацію в сюжеті.

– 딸랑딸랑 (ttarlang-ttarlang) – застосовують цей звук, щоб описати дзвінкий звук, який створює дзвіночок або маленький металевий предмет, що дзвенить.

Приклад:

문이 열리자 문 위에 달린 작은 종이 딸랑딸랑 울렸다 - Як тільки двері відчинилися, маленький дзвіночок над дверима 'дзень-дзень'.

Цей звуконаслідувальний звук чітко показує, що дзвінок дзвенить і його спокійно можна за звучанням приблизно написати, ми використали звук 'дзень-дзень'. Тому його ми віднесемо до першого типу.

Розглянувши таким чином п'ятнадцять ономатопей з корейського коміксу «Єдиний кінець лиходіїв - смерть», можна помітити, що більшість звуконаслідувань відносяться до другого типу, тобто до образонаслідувальних звуків, які передають звуки від штучних речей, створених людиною, що свідчить про те, що в жанрі 'романтика', де більше всього приділяється акцент на емоції та почуття людини, немає аналогів звуків, в той час як в корейській мові вона присутня. Тому перекладачу постає завдання більше ретельніше приділити увагу до дослідженню звуків другого типу, щоб читачам було зрозуміліше читати вебтун.

Висновки до другого розділу

Таким чином, ми дослідили популярні корейські комікси, які мають зовсім різні жанри, під назвою «Легенда про північний клин» та «Єдиний кінець лиходіїв - смерть». На основі отриманих даних дослідження образонаслідувальної та звуконаслідувальної лексики цих коміксів можна зробити певні висновки. В манхва «Легенда про північний клин» більше всього було використано звуконаслідувальних слів природи, тобто тут більше приділяється до уваги дії, які робляться або людиною або природою, щоб показати настрій не людей, а атмосфери ландшафту. Наприклад такі слова, як **좌악** - чвак, **부웅** - бадуун, **끼리리** - тремть, **꽂당**- бабах та **사각사각** – хруст, що сприяє настрою та динаміки подій, яке нас оточую під час читання даної роботи. У такому випадку перекладачу надаються більш легкі завдання адаптування цих звуків. У той момент як в манхва «Єдиний кінець лиходіїв - смерть» лексика більше приділяє уваги до емоційного стану людини, що вона відчуває, як вона діє тощо. В цій роботі більше застосовується звуків дії людини та її почуття, наприклад, **어슬렁어슬렁** - розслаблений рух, **꼬물꼬물** - повільний рух, **성큼성큼**- рішучий крок, **시무룩**– настрій, коли людина засмучена, **부들부들** - тремтіти. В цьому випадку перекладач повинен більше приділити уваги до даного перекладу, щоб людина під час читання робіт, більше перейнялася до емоцій персонажів.

Отже, обидва комікси застосовують багато ономатопоетичних звуків, однак треба зауважити, що в кожному жанрі можна побачити кількість різновидів звуконаслідувальних та образонаслідувальних слів, тобто в першому випадку основний жанр був бойові мистецтва, а тому в даному вебтуні більше приділяється уваги до звуків, які робить предмет, в той час як у другому вебтуні, жанр який є романтика, більше приділяється до уваги стану та емоцій людини.

З цього можна зробити висновок, що перекладачу постає завдання перед самим перекладом будь-якої роботи дослідити адаптації та аналоги до звуків, які задані у конкретних жанрах.

ВИСНОВКИ

Питання оноματοпеїчної лексики та взаємозв'язку між звучанням і значенням є одними з найбільш дискусійних у сучасній лінгвістиці. У нашій роботі оноματοпоетичні лексичні одиниці сучасної корейської мови ми розглядали з точки зору механізму їх функціонування та вживання. Оноματοпейна лексика є невід'ємною частиною корейської мови. Існування цих лексичних одиниць також є важливим для функціонування будь-якої мови, оскільки вони є основним засобом передачі звуків навколишнього середовища як ми зазначили раніше. Це твердження також підтверджується численними дослідженнями, опрацьованими під час написання цієї роботи.

Перша частина дослідження зосереджена на феномені оноματοпеї, включаючи її історичні дослідження та теоретичні засади.

Ретельно проаналізувавши перший розділ, ми можемо зробити наступні висновки: Інтерес до вивчення оноματοпеїчної лексики дослідники виявляють ще з давніх часів. Хоча оноματοпея є предметом вивчення здавна, останнім часом їй почали приділяти більше уваги як предмету ґрунтовного дослідження. Наразі оноματοпею розглядають як частину дисципліни фоносемантики, яка є галуззю психолінгвістики.

Також ми розглянули фундаментальні принципи для того, щоб провести більш всебічне дослідження слова «вебтун» і розрізнення між 의성어 та 의태어. На основі аналізу попередніх досліджень ми визначили, що, незважаючи на твердження лінгвістів про раціональний зв'язок між звучанням і значенням, у цьому питанні помітна відсутність консенсусу або згоди. Тим не менш, існує загально визнана розбіжність між слуховою системою

репрезентації мови, яка охоплює звукосимволічні компоненти, і візуальною системою репрезентації, яка передбачає дублювання зорових образів. Нещодавно лінгвісти почали доводити таку диференціацію на прикладі корейської мови. По цьому дослідженню ми також зрозуміли, що лексика в корейській мові широко використовується в декількох частинах корейської культури, прикладом було два об'єкта дослідження вебтунів.

Розділ 2 включає дослідження її використання у двох специфічних жанрах манхва, включаючи «Легенду про Північний Клин» та «Єдиний кінець лиходіїв - це смерть». Після завершення дослідження можна буде зробити остаточні висновки:

У корейській мові оноματοпоетична лексика класифікується залежно від її конкретного значення. Хоча досліджувана манхва може включати деякі випадки, які не увійшли до цієї класифікації, ми можемо виділити наступні групи:

1. Процес імітації людських і тваринних звуків, наприклад, 영영 для гучного плачу, 하하 для сміху та 야옹 для нявкання кота, які ми можемо швидко перекласти на українську мову без перешкод.

2. Оноματοпоетичні слова, що імітують звуки, які видають неживі елементи природи. Вони досить поширені і включають широкий спектр подій. Приклади включають лексеми, що імітують природні явища, такі як 최악 (відтворює звук плескоту води), ледь помітні рухи вітру, такі як 끼리리, а також звуки, схожі на хрускіт або шурхіт, такі як 사각사각, де також можна частіше зустріти в конкретних жанрах і перекладачу легше перекласти ці звуки через присутність схожих звуків в українській мові.

3. Звуконаслідування, пов'язане з рухами предметів, які видають звук завдяки втручанню людини, наприклад, 시무룩 – настрій, коли людина

засмучена, 어슬렁어슬렁 - імітація звуку неквапливого руху, а саме емоційний стан людини, який неможливо почути в житті, що ускладнює переклад роботи.

Крім того, в ході дослідження ми виявили, що в кожній грані кожного літературного жанру використовуються певні оноματοпоетичні вирази, які дозволяють читачеві зрозуміти емоційний стан твору.

Результати дослідження показує, що ономатопои у корейських вебтунах виконують кілька важливих функцій, включаючи передачу звукових ефектів, емоційних станів та створення атмосфери. Вони також відіграють роль у створенні ритму та динаміки оповіді. При вивченні цих слів не обов'язково наголошувати на умовному аспекті процесу імітації, але все ж таки це все залежить від того, який це тип ономатопоів. Це пов'язано з тим, що кожна мова видозмінює певні звуки відповідно до своєї фонетичної структури. Для цього і потрібно перекладачу більш ретельно дослідити корейські звуки для подальшого перекладу на українську мову. В результаті, навіть якщо вони мають спільне походження, звуконаслідування можуть мати різну фонетичну форму в різних мовах. Слова цієї категорії є майже в усіх мовах, і часто вони складають крихітну лексичну підгрупу.

Перекладачі стикаються з низкою викликів, серед яких необхідність збереження звукової імітації, передача емоційного забарвлення та культурних асоціацій. Окрім цього, розроблені рекомендації можуть бути використані для підготовки фахівців у галузі перекладу, що спеціалізуються на роботі з вебтунами та іншими видами коміксів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Guynes, S.A. Four-Color Sound: A Peircean Semiotics of Comic Book Onomatopoeia. *The Public Journal of Semiotics* 6.1, Boston: University of Massachusetts, 2014.
2. Bredin, H. (1996). Onomatopoeia as a figure of speech and a linguistic principle. In *New Literary History*, 27.3, 555-569.
3. Lyons, J. (1977). *Semantics*. Volume 1. Cambridge: Cambridge University Press.
4. Rauhut F. Probleme der Onomatopoeie // *Volkstum u kultur der Romanen*. – 1928. – Bd. – S. 113.
5. Saussure, F. de (1966). W. Baskin (Ed. and trans.). *Course in General Linguistics*. New York: McGraw-Hill.
6. Bredin, H. (1996). Onomatopoeia as a figure of speech and a linguistic principle. In *New Literary History*, 27.3, 555-569.
7. Гаценко І. О. Типологічні особливості звуконаслідувальних слів (на матеріалі української, російської та англійської мов): автореф. дис. ... канд. філол. наук: 10.02.15. Київ, 2003, 21 с.
8. Ginsburg R. S. *A Course in Modern English Lexicology* / R. S. Ginsburg.
9. Кочерган М.П. - Загальне мовознавство: підручник / Михайло Петрович Кочерган. - Київ: Академія, 2003.
10. Russolo, Luigi. 1967. *The art of Noises*. Something Else Press/ Great Bear Pamphlet.
11. Schafer, Murray R. 1977. *The Soundscape: Our Sonic Environment and the Tuning of the World*. New York: Knopf.
12. Gaver, William W. 1993. What in the world do we hear? An ecological approach to auditory event perception.
13. VanDerveer, Nancy J. 1979. *Ecological acoustics: human perception of environmental sounds*. Cornell University. Unpublished Dissertation.
14. Lindborg, PerMagnus. 2016. A taxonomy of sound sources in restaurants. *Applied Acoustics* 110. 297–310.
15. Guastavino, Catherine. 2018. Everyday Sound Categorization. In Tuomas Virtanen, Mark D. Plumbey, & Dan Ellis (eds.), *Computational Analysis of Sound Scenes and Events*, 183–213. Springer Cham.
16. Takeyasu, Hajime & Kimi Akita. 2009. Statistical information in phonological acquisition: correlations between phoneme distribution and markedness. *Phonological Studies* 12.

17. Hamano, Shoko. 1998. *The sound-symbolic system of Japanese*. Stanford, CA: CSLI Publications.
18. Dingemanse, Mark. 2012. Advances in the cross-linguistic study of ideophones. *Language and Linguistics Compass* 6(10). 654–672.
19. Assaneo, Maria F., Juan I. Nichols & Marcos A. Trevisan. 2011. The anatomy of onomatopoeia. *Plos One* 6(12)
20. Assaneo, Maria F., Juan I. Nichols & Marcos A. Trevisan. 2011. The anatomy of onomatopoeia.
21. Bredin, Hugh. 1996. Onomatopoeia as a figure and a linguistic principle. *New Literary History* 27(3). 555–569.
22. Childs, Tucker G. 1988. The phonology of Kisi ideophones. *Journal of African Languages and Linguistics* 10. 165–190.
23. Akita, Kimi & Mark Dingemanse. 2019. Ideophones (Mimetics, Expressives). In Mark Aronoff (ed.), *Oxford Research Encyclopedia of Linguistics*. Oxford: Oxford University Press.
24. Unhjem, Kine Hagemann. 2018. *The Translation of Sounds How Japanese Onomatopoeias Found in Manga Are Translated to English and Norwegian*. MA thesis. Oslo University
25. Körtvélyessy, Livia & Andrej, Lubomír. 2023. Derivational Networks of Onomatopoeia. *Revue Canadienne de Linguistique/Canadian Journal of Linguistics*
26. Rubinyi M. *Das Problem der Lautnachahmung // Germ.–Rom. Monatschrift.* – 1913. – Bd. 5. – S. 497.
27. Rauhut F. *Probleme der Onomatopoeie // Volkstum u kultur der Romanen.* – 1928. – Bd. – S. 113.
28. Marchand H. *Motivation by Linguistic Form // Studia Neophilologica.* — 1957. - Vol XXIX. – P. 54-66.
29. Firth J. R. *Papers in linguistics, 1934 – 1951.* – London, 1958.
30. Blomfield L. *Language.* – London, 1935.
31. Smith L. P. *The English Language.*– London, 1950. - P. 64-66.
32. Voeltz, F. K. Erhard, and Christa Kilian-Hatz, eds. (2001) *Ideophones*. John Benjamins Publishing Company, vii+434pp.
33. Голубовська І.О. Етнічні особливості мовної картини світу / Ірина Олександрівна Голубовська. – К., 2004. – С. 41.
34. Bartashova, Olga A., and Anton E. Sichinskiy. 2014. Japanese–English Onomatopoeic and Mimetic Parallels: The Problem of Translatability. *Journal of Siberian Federal University. Humanities & Social Sciences* 2: 222–229.
35. Ryoko Sasamoto. *Onomatopoeia and Relevance, Communication of impressions via Sound* [Palgrave Studies in Sound | Book series home \(springer.com\)](https://www.palgrave.com/studies-in-sound/book-series/home/springer.com) [Onomatopoeia and Relevance: Communication of Impressions via Sound | SpringerLink](https://www.springer.com/9789811064444)

36. Flyxe, Martin. 2002. Translation of Japanese Onomatopoeia Into Swedish (with Focus on Lexicalization). *Africa & Asia* 2: 54–73.
37. Hayase, Mitsuaki. 1978. Characteristics of Japanese Onomatopoeia Observed Through the English Translation. *Kansai Gaikokugodaigaku Kenkyu Ronshu* 28: 117–127.
38. Edström, Bert. 1989. Japanese Onomatopoetic Words: A Research Note. *Orientaliska Studier* 65: 35–52.
39. Kubo, Atsuko. 1995. Miyazawa Kenji No Onomatope No Sekai [The World of Onomatopoeia in Miyazawa Kenji's Work]. *Kobe Kaisei Review* 130 (34): 17–30.
40. Tamori, Ikuhiro, and Lawrence Clifford Schourup. 1999. *Onomatope: Keitai-to Imi* [Onomatopoeia: Form and Meaning]. Tokyo: Kuroshio Shuppan.
41. Minashima, Hiroshi. 2004. Nihhongo No Onomatope [Onomatopoeia in Japanese]. *Fukui Daigaku Kyoiku Chiiki Kagakubu Kiyou* 60: 97–115.
42. Murakami, Haruki. 1999. *Suputoniku no Koibito* [Sputnik Sweetheart]. Tokyo: Kodansha.
43. Inose, Hiroko. 2008. Translating Japanese onomatopoeia and mimetic words. In *Translation Research Projects*, ed. Anthony Pym and Alexander Perekrstenko, vol. 1, 97–116. Tarragona: Intercultural Studies Group.
44. Casas-Tost, Helena. 2014. Translating Onomatopoeia from Chinese into Spanish: A Corpus-Based Analysis. *Perspectives* 22 (1): 39–55. <https://doi.org/10.1080/0907676X.2012.712144>. [Crossref]
45. Toury, Gideon. 1995. *Descriptive Translation Studies – And Beyond*. Amsterdam and Philadelphia: John Benjamins.
46. Molina, Lucia. 2006. *El Otoño Del Pingüino. Análisis Descriptivo de La Traducción de Los Culturemas*. Castelló de la Plana: Publicacions de la Universitat Jaume I.
47. Casas-Tost, Helena. 2014. Translating Onomatopoeia from Chinese into Spanish: A Corpus-Based Analysis. *Perspectives* 22 (1): 39–55. <https://doi.org/10.1080/0907676X.2012.712144>.
48. Августин, Аврелий // [Філософський енциклопедичний словник](#)
49. Bartashova, Olga A., and Anton E. Sichinskiy. 2014. Japanese–English Onomatopoeic and Mimetic Parallels: The Problem of Translatability. *Journal of Siberian Federal University. Humanities & Social Sciences* 2: 222–229.
50. Harashima, Jun, Michiaki Ariga, Kenta Murata, and Masayuki Ioki. 2016. A Large-Scale Recipe and Meal Data Collection as Infrastructure for Food Research. In *Proceedings of the 10th International Conference on Language Resources and Evaluation*, 2455–2459. <https://www.semanticscholar.org/paper/A-Large-scale-Recipe-and-Meal-Data-Collection-as-Harashima-Ariga/8660210d71d56c480bd568f49fcf5243ec80a84f>.

51. 상표권은 웹툰 용어를 만들어낸 애니비에스(AniBS)가 아닌 네이버가 가지고 있으므로, 상업적으로는 웹툰(Webtoon)이라는 말을 사용하는 데 주의가 필요하다.
52. <https://www.joongang.co.kr/article/3792261#home>
53. Martin S. E. Phonetic symbolism in Korean / Samuel E Martin // Poppe, N. (ed.) American Studies in Altaic Linguistics 13. — Bloomington, 2005. — P. 177–189.
54. 김중섭, 한국어 신체 관련 의태어 형성 연구, 「경희어문학」 경희대학교. — 서울, 1997. — 49 p.
55. 김중섭, 유음중복 의태어의 의미 구조 연구, 「어원연구」 1, 한국어원학회. — 서울, 1998. — 118 p.
56. 주경희: 교과학적 변환의 필요성과 방법: 의성어 의태어를 중심으로, 배달망통권 제 41 호 (2010.12) — P. 233–255.
57. 채완, 시조와 판소리 사설의 의성어 연구, 「한민족문화연구, 한민족문화학회. — 서울, 2000. — 25-79 p.
58. 김홍범: 한국어 교육을 위한 수준별 의성어·의태어 목록 연구, 2008 (학위논문(석사)-계명대학교 대학원 : 한국학과) — 페이지. — P. 23-57.
59. 조창규, 의성어 의태어, 무엇을 어떻게 교육할 것인가, 「언어학 대한언어학회. — 서울, 2005. — P. 61–85
60. 이송녕, 국어에 있어서 모음의 음성상징과 음운론적 대립과의 관계에 대하여, 「이송녕국어학선집」 3, 민음사 재수록. — 서울, 1960. — 69 p.
61. 김인화. 현대한국어 의음성상징어 연구. — 서울: 이화여자대학교, 1995. — P. 127—136.
62. 조창규: 의성어 의태어, 무엇을 어떻게 교육할 것인가 (How to teach Onomatopoeia and Mimetic Words), 언어학 제 13 권 제 3 호 (2012. 가을) — 페이지. — P. 61—84.
63. 김중섭, 한국어 학습자를 위한 의성어·의태어 교육 방법 연구, 「한국문화연구」, 경희대학교 민속학연구소. — 서울, 2001. — P. 177-194.

64. 전태현, 인도네시아어의 의태어, 「언어와 언어학」, 한국외국어대학교. — 서울, 1990. — 167 p.
65. 김인화. 현대한국어 의음성상징어 연구. — 서울: 이화여자대학교, 1995. — P. 127—136.
66. 박동근, 흥내말의 낱말 만들기. 「한글」, 한글학회. — 서울, 1997. — 236 p.
67. Журавлёв В.К. Диахроническая морфология / Владимир Константинович Журавлёв. — М.: Наука, 1991. — 207 с.
68. Корди Е.Е. Значение, образование и употребление междометий во французском языке: автореф. ... канд. филол. наук: 10.02.05 / Корди Елена Евгеньевна; Ленингр. гос. ун-т. — Л., 1965. — 19 с.
69. Пак Г.А. Изобразительные слова в корейском языке : автореф. дис. на соискание ученой степени канд. филол. наук / Пак Геннадий Александрович; Ленингр. гос. ун-т им. А.А. Жданова — Л., 1958. — 15 с.
70. Kim Young-Seok. Ideophones in Korean: A non-linear analysis / YongSeok Kim // Linguistic Society of Korea (ed.) Linguistics in the Morning Calm 2. — Seoul: Hanshin Publishing Co, 1988. — P. 443–466.
71. Martin S. E. Phonetic symbolism in Korean / Samuel E Martin // Poppe, N. (ed.) American Studies in Altaic Linguistics 13. — Bloomington, 2005. — P. 177–189.
72. Lee Jin-Seong. Phonology and Sound Symbolism of Korean Ideophones / Jin-Seong Lee // Ph. D. dissertation. Indiana University, Bloomington, 1992. — 189 p.
73. 정강욱·장대련·이문규, 영어 브랜드명의 음성상징에 대한 소비자 반응 연구, 「광고학 연구」 13-4(2002년 겨울호), 한국광고학회. — 서울, 2002. — P. 104–132.
74. 채완, 음성상징, 「국어연구 어디까지 왔나」, 동아출판사. — 서울, 1990. — 48 p.
75. Raevska N.M. English Lexicology. – K.High School, 1979-301 p
76. Охріменко В.О. «Ономатопейчна лексика сучасної корейської мови: структурно-семантичний та функціональний аспекти», 2017.
77. Pamela, Perniss, et al. Language as a Multimodal Phenomenon: Implications for Language Learning, Processing and Evolution. 2014, royalsocietypublishing.org/doi/abs/10.1098/rstb.2013.0292.
78. The syntax of mimetic words and iconicity. The Syntax of Mimetic Words and Iconicity. 2, 1988, www.jstor.org/stable/488938.

